CALVINIST-CONTACT

CHATHAM, ONTARIO, MAY 15, 1952
3RD YEAR OF PUBLICATION NO. 40

IN DIT NUMMER:

HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE

CALVINIST-CONTACT

Holland-Canadian Magazine

Issued every 1st and 15th of the month. Published under auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada.

Managing Editor: John Vander Vliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Contents: All matters for publication (except advertising) should be sent to the office of the Managing Editor.

Immigration societies, groups and churches in Alberta are requested to send matters of interest for publication to our representative, J. de Jager, P.O. Taber, Alberta.

Business Manager: John Vellinga, Box 234, Chatham, Ont.

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Business Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subscriptions $3.— a year in advance.

Printers: The Mercury Press, Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Een Hollandse polder in British Columbia

In British Columbia zijn Hollanders bezig met een echt Hollands karwei. Zij leggen er, onder leiding van de heren T. Plomp en N. Biezerveld, een polder aan van 6600 acres, waarvan dit jaar al 400 acres in productie gebracht zullen worden.

Het betreft hier land in de buurt van Pitt Meadows, in de Zuid-Oostelijke hoek van British Columbia, dat al eerder ingepolderd was, maar tijdens de eerste wereldoorlog tengevolge van allerlei omstandigheden weer prijs gegeven werd. Hollandse ingenieurs hebben een breuk in de dijk van het Pitt Lake hersteld en een reusachtig gemaal gebouwd, dat een capaciteit heeft van 80.000 gallons per minuut om de polder droog te houden. Het werk wordt uitgevoerd door plm. 25 man, waarvan de meesten Hollanders zijn.

Er werden zo'n vier-en-een-halve mijl sloten gegraven in het gedeelte, dat dit voorjaar nog bezaaid zal worden. Het gehele gebied is het laatste stuk land, dat beschikbaar is voor de voedselvoorziening van Vancouver's steeds groeiende bevolking. Het ligt in de bedoeling, dat de polder verdeeld zal worden in bedrijven van 40 acres voor vee en gemengde bouw en enkele kleinere bedrijven voor groente verbouw e.d. Het karwei zal ongeveer $500.000.— kosten, maar de waarde van het dan verkregen land wordt geschat op $1.320.000.—.

Koningin Juliana in Brockville

Als een vriendin op visite

Radio en krant hadden de Nederlanders in Brockville reeds verteld dat de kans bestond dat Hare Majesteit ook Brockville zou aandoen.

En waarlijk, onze hoop en spanning werd beloond. Precies om elf uur 's morgens reed in flinke vaart de Koninklijke autostoet Brockville binnen.

Door de King Street . . . . zonder oponthoud . . . . wij hielden onze adem in . . . geen oponthoud in Brockville?

Haastig sprongen een paar immigranten in hun reeds de gehele morgen klaarstaande auto's en vlogen achter de stoet aan. Ongeveer 1½ mijl buiten Brockville zwenkte de voorste auto uit de koninklijke stoet en werd de hele trein tot staan gebracht voor de uitspanning "The Waffle Inn".

Haastig openen van portieren . . . en daar stond de Koningin, juist als wij allemaal, in de stralende voorjaarszon!

Dat was onze Koningin en even was er een vreemde bevangenheid in ons, onze Koningin? Maar de meesten van ons waren al zo lang Haar onderdanen niet meer! Wij kwamen allen naar voren en zij drukte ons de hand.

Een klein meisje gaf Hare Majesteit voorjaarsbloemen.

Haar handdruk vergezelde ze met een vriendelijk belangstellend woord.

Hare Majesteit stelde veel belang in onze levenswijze en nam zelfs de moeite bijna alle zomerhuisjes aan de St. Lawrence-rivier waar Nederlanders wonen binnen te gaan en naar aller welstand te informeren. In een zomrhuisje, waar drie zieke kindertjes lagen met de mazelen, ging zij zelfs in de slaapkamertjes en praatte tegen de kindertjes.

Als men haar zo zag gaan en belangstellend kijken en praten, vergat men bijna dat zij een regerend vorstin is, zo volkomen natuurlijk en zonder enige ophef bewoog zij zich tussen haar gewezen onderdanen.

Met een „Leve de koningin" namen wij afscheid en zette de stoet van begeleidende auto's zich weer in beweging, ons achterlatende. Beduusd? Blij omdat wij haar gezien hadden, maar toch, een beetje weemoedig, een klein beetje heimwee . . . . . want, wat hebben wij haar lief!

Een paar van ons sprongen opnieuw in de wagen en vlogen achter de stoet aan, naar Prescott. In vliegende vaart. In Prescott zwenkte de stoet het Noorden in, naar Mainard. De stofwolken op de landweg waren zo dicht dat men zijn voorganger niet kon zien! Gestopt werd bij een kapitale boerderij waar twee Nederlanders werkten.

Vorstin, hovelingen, persmensen en fotografen haastten zich uit hun auto's. Plots was het rustig zonoverstraald boerenerf een plaats van haastige bedrijvigheid.

Hare Majesteit onderhield zich enige tijd rustig met de daar wonende emigranten.

Vandaar ging het met spoed weer terug naar Prescott waar in een Hollands restaurant de lunch gebruikt werd.

Ook in Prescott onderhield zij zich vriendelijk met ons. In de namiddag werd koers gezet naar North-Augusta, ongeveer 14 mijlen noordwaarts.

Gezellig dronk Hare Majesteit thee op de boerderij van een Nederlandse immigrant in gezelschap van nog enige immigranten uit de omgeving.

Het was alsof er een vriendin op visite was.

De stallen werden bekeken, informaties over en weer uitgewisseld . . .

De middag was al tamelijk gevorderd toen de stoet richting Ottawa verdween.

Wat houden wij van haar en wat zullen wij nog lang praten over dit bezoek!

Leve de Koningin!!!

Een immigrant

Photo Luke Vande Water

Photo Luke Vande Water

NIEUWS UIT OTTAWA

Er zijn de laatste weken hete debatten gevoerd in de Commons over het mond- en klauwzeer. Zoals bekend stelt een speciale commissie een onderzoek in naar de gang van zaken, om te kunnen vast te stellen wie er de schuld van is, dat het geval van mond- en klauwzeer niet direct als zodanig werd onderkend, waardoor deze ziekte kans kreeg zich uit te breiden en er grote schade werd berokkend aan vele farmers in Saskatchewan en aan de gehele Canadese economie.

Terwijl deze debatten in volle gang waren moest de minister van Landbouw, Mr. Gardiner, bekend maken, dat opnieuw zich een geval had voorgedaan, ditmaal in Weyburn. Het laatste geval liet zich ernstiger aanzien dan alle voorgaande, omdat de zieke dieren kort te voren met plm. 900 andere koeien graasden op een gemeenschappelijke weide.

Leden van de oppositie verwijten liberalen, dat zij proberen de hele zaak onder een dekmantel te verbergen, teneinde de schuldvraag in het midden te laten. De liberalen daarentegen beweren, dat de conservatieven er op uit zijn politieke munt uit het geval te slaan.

De regering is er in geslaagd 40.000.000 pond vlees, dat niet naar Amerika mag worden uitgevoerd onder de huidige omstandigheden, te verkopen aan Engeland. Engeland zal daarvoor in ruil vlees, dat in Engeland ingevoerd zou worden uit Nieuw Zeeland, naar Amerika zenden.

* * *

De minister van Financien, Hon. Abbott, maakte een met algemene instemming en blijdschap begroete maatregel bekend. De crediet-bepalingen, ingevoerd in November 1950, strakker aangehaald in het voorjaar van 1951, gedeeltelijk opgeheven in Januari 1952, zijn thans geheel opgeheven. Dat betekent, dat de zakenmensen hun artikelen, auto's, wasmachines, meubelen, radio's enz. mogen verkopen op een downpayment en met een afbetalingstermijn door hen zelf vast te stellen.

Men verwacht van de opheffing van deze bepalingen een opleving van de zakenwereld, die in de afgelopen maanden leed onder verminderde koopkracht en kooplust van het publiek. Als gevolg van die opleving verwacht men ook grotere vraag op de arbeidsmarkt en vermindering van de werkloosheid.

HET CANADESE WESTEN,

EEN SLAPENDE REUS

De economie van de Prairie-Provincies

(Canadian Scene) Men zei, tien of vijftien jaar geleden, dat de Prairies nooit van enig belang zouden zijn, of dat het grote vlakke gebied, gelegen tussen de westgrens van Ontario en het Rotsgebergte, op zijn best altijd een arm deel van de rest van Canada zou zijn. Tienduizenden mensen hadden het gebied verlaten en duizenden waren aan het wegtrekken naar grotere mogelijkheden, hogere lonen, lagere levensonkosten in Canada of naar de V.S.

Zelfs nog in 1945 twijfelde men er aan of de drie Prairie Provincies, Manitoba, Saskatchewan en Alberta ooit meer zouden zijn dan een uitgestrekt landbouwgebied met beperkte industriele ontwikkeling. Nog steeds beschouwde de bevolking Brits Columbia en Ontario als de twee werkelijk welvarende delen van Canada.

Rijke productie van tarwe, nikkel, olie en aardgas

Maar, in 1946 en 1947, gebeurde er iets; olie gutste uit den boring in het vlakke prairieland nabij Edmonton. De vraag naar nieuwe metalen, uranium inbegrepen, bleef stijgen en de ontwikkeling van nieuwe mijnen in Noord Manitoba en Noord Saskatchewan versnelde. De landbouwprijzen en oogstproductie bleven beide op recordhoogten. Westelijke steden, zoals Winnipeg, spoorden met energie nieuwe industrieen op. De druppel zwarte olie uit Alberta zwelde aan tot een stroompje, dan tot een rivier en is nu bijna een vloed.

Vandaag rijden de Prairies op een wassende vloedgolf van voorspoed. Maar iedereen blijft zeggen, dat dit slechts een rimpeltje is vergeleken met wat komen zal.

De Prairiebewoners zijn altijd optimisten, maar zij hebben te veel moeilijkheden doorstaan gedurende de laatste 20 jaar om hun goed geluk te overschatten. Ze hebben zoveel zeepbellen zien barsten, dat ze niet meer in een opbloei geloven voordat het een goed gefundeerde voorspoed geworden is.

Manitoba, de Oostelijkste en kleinste van de drie Prairie Provincies, heeft altijd de meest evenwichtige economie gehad; zijn aandeel in de opbloei van het Westen is minder opzienbarend, maar toch niet minder goed gefundeerd dan die van Saskatchewan of Alberta.

Met een industriele productie ter waarde van $600.000.000 per jaar is Manitoba de meest ge-industrialiseerde Prairie Provincie, en Winnipeg, de hoofdstad, met 380.000 inwoners is de grootste industriele procudent van de Prairies.

Sinds 1948 heeft de belegging van nieuw kapitaal in Manitoba in totaal $56.8 millioen bedragen, waarvan $16.7 in het afgelopen jaar. Sinds 1946 hebben zich 245 nieuwe industrie-en in de provincie gevestigd. Een geweldige uitbreiding heeft plaats gehad in de kledingindustrie in Winnipeg en deze stad is nu een van de voornaamste kledingcentra van het land. De bruto waarde van de kleding gemaakt in Winnipeg, is sinds 1939 met 542% gestegen. Ook heeft er een merkwaardige groei plaats gevonden in de productie van meubels, electrische artikelen, plaatijzeren producten, van primair ijzer en staal en van olie.

De ontwikkeling van de nikkel en kopergebieden bij Lynn Lake, ongeveer 500 mijl ten Noorden van Winnipeg, is het meest gepubliceerde werk geweest gedurende de laatste maanden in Manitoba. Dit belooft een van de grootste nikkelvondsten in de wereld te worden, op een tijdstip, dat de Westerse landen een wanhopig tekort hebben aan dit metaal.

Bijna de helft van de 776.000 inwoners van Manitoba wonen in stedelijke centra; landbouw heeft daar niet zulk een overwegende rol gespeeld als in de andere twee provincies, het is gevarieerder en daardoor stabieler. Maar toch heeft de landbouwproductie een jaarlijkse waarde van honderden millioenen- tarwe en andere granen, boter, vlees, wol enz.

Intussen is Manitoba ook aangeraakt geworden door de magische staf van olie-exploratie en verscheidene millioenen dollars zullen dit jaar in de Zuidwesthoek van de provincie besteed worden. Sinds lang heeft men geweten, dat hier in grote hoeveelheden aardgas voorkomt en tevens vermoedde men, dat olie in de ondergrond aanwezig was.

Intensieve mijnbouw in Saskatchewan

Saskatchewan, Canada's grootste landbouwproducent en naaste buur van Manitoba, maakt ook een tijd van ongewone voorspoed door. De koortsachtige wedloop voor het verkrijgen van olie sloeg van Alberta over en het is mogelijk dat dit jaar ongeveer $60 millioen besteed zal worden aan boringen in de Saskatchewan prairies. Reeds heeft men in grote hoeveelheden aardgas gevonden, dat via pijpleidingen naar de voornaamste steden gezonden wordt.

Aardgas belooft de grondslag te vormen voor grote nieuwe industrie-en in de drie Prairie Provincies en geen een heeft meer behoefte aan zulk een grondslag dan Saskatchewan, dat gedurende maar al te veel jaren bijna uitsluitend afhankelijk was van landbouw.

De olieopbrengst in Saskatchewan bedroeg in 1951 1.240.000 barrels en men is zeker van een aardgasvoorraad van dicht bij de 60 milliard cubieke voet.

De mijnbouwontwikkeling in Saskatchewan is op zijn minst gezegd opzienbarend geweest. In het hoge Noorden van de provincie wordt een van de meest belovende uranium mijnen van de wereld ontwikkeld. Ook wordt er in Noord Saskatchewan op het ogenblik veel gespeurd naar onedele metalen en verleden jaar werden er door prospectors meer dan 2000 "claims" uitgezet. Saskatchewan's mijnen produceren thans voor meer dan $50 millioen per jaar. Mogelijkerswijs zal dit verdubbelen gedurende de komende 5 jaar.

Hoewel Saskatchewan gewoonlijk leed vanwege zijn „enkelvoudige oogsteconomie" (het is de grootste producent van eerste kwaliteit tarwe ter wereld) en hoewel op het ogenblik dit allemaal verandert, blijft tarwe toch nog de voornaamste bron van inkomsten. Verleden jaar produceerden zijn landbouwers 329 millioen bushels, het hoogste record tot dusverre behaald. En dit, niettegenstaande geweldig moeilijke weersomstandigheden.

Saskatchewan was eens het slapste gebied van Canada, maar nu heeft het een inkomen van $1000 per persoon, of beter gezegd, minstens 5% hoger dan het nationale gemiddelde.

Alberta gaat met sprongen vooruit

Geen enkele provincie in Canada heeft zulk een groei in voorspoed genoten als Alberta. De ogen van Noord Amerika hebben zich naar de meest westelijke van de drie Prairie Provincies gewend, vnl. als gevolg van het ontdekken van zulke fabelachtige olievelden als Leduc, Redwater, Joseph Lake, Golden Spike en Acheson, gedurende de laatste vijf jaar.

Sinds 1947 heeft Alberta zijn ruwe olieproductie met sprongen omhoog zien gaan, van een paar millioen barrels per jaar tot een hoogte van 46 millioen in 1951; een nieuwe wel komt elke week in productie. Alberta produceert nu genoeg olie om in meer dan de helft van de Canadese behoefte aan olieproducten te voorzien.

Olie en aardgas, vooral de laatstgenoemde, trekken industrie aan. Reusachtige nieuwe petro-chemische fabrieken, raffinaderijen, smelterijen en andere industriele ondernemingen worden in Alberta gebouwd zo snel als men maar personeel en materiaal kan verkrijgen. In toenemend aantal worden secondaire industrie-en door de provincie aangetrokken, vooral door het Edmonton gebied. Alberta biedt industrie een bijna onbeperkte hoeveelheid goedkope brandstof in de vorm van aardgas en een stabiele arbeidersmarkt.

Alberta's twee voornaamste steden, Edmonton en Calgary, behoren onder de snelst groeiende plaatsen in Canada.. Edmonton is met sprongen vooruitgegaan van 93.000 in 1941 tot 170.000. Calgary volgt het dicht op de hielen met toename van 88.000 tot 140.000 gedurende dezelfde periode.

Alberta's conomie-autoriteiten hebben het de potentieel gezondste in Canada genoemd, wordt ook versterkt door de aanwez gheid van ontzaglijke hoeveelheden kool Minstens 15% van de wereldkolenvoorraad ligt in deze provincie; de steenkoolproductie bedroeg verleden jaar 41 millioen dollar.

En, natuurlijk, voegt de landbouw er zijn millioenen dollar productie aan toe ($460 millioen in 1951). Alberta is in het bijzonder fortuinlijk, daar het grote landbouwgebieden onder kunstmatige bevloei-ing heeft. Hierdoor wordt veel gevaar, dat veroorzaakt werd door droogte, weggenomen. Bevloeiingswerken worden voortdurend uitgebreid.

Hoewel het beeld van het Canadese Westen er op het ogenblik zeer rooskleurig uitziet, schijnt het toch nog slechts een begin te zijn, met elke belofte, dat de huidige productie- en ontwikkelingscijfers nietig zullen blijken vergeleken met de cijfers van 10, of zelfs 5 jaar van nu. Het Canadese Westen is nog steeds een slapende reus.

Landbouwwerktuigen of dollars?

De N.V.F.L. schrijft ons:

De ervaring heeft geleerd dat vele Nederlanders die zichzelf gevestigd hebben, niet geheel op de hoogte zijn hoe de regeling werkt van het aanvragen van dollars of het zich aanschaffen van landbouwwerktuigen, van hun in Nederland „bevroren" geld.

Velen meenden dat zij nog landbouwwerktuigen konden aanschaffen nadat zij dollars voor een bedrag van Fl. 1520.— oftewel $400.— hadden opgenomen. **DIT IS NIET ZO.**

Men mag het toegestane bedrag van Fl. 8000.— besteden op 1 van de volgende manieren:

A Landbouwwerktuigen aanschaffen voor het gehele bedrag (Fl. 8000.—)

B Dollars aanvragen voor het gehele bedrag ($400.—)

C Het gehele bedrag opnemen gedeeltelijk in dollars, gedeeltelijk in landbouwwerktuigen.

Als voorbeeld van het onder C. genoemde moge het volgende dienen:

Een Nederlandse Emigrant heeft in Holland nog Fl. 8000.—. Hij heeft dringend wat geld nodig, maar wil ook werktuigen hebben. Hij besluit om voor Fl. 4000.— werktuigen aan te schaffen, dus blijft er Fl. 4000.— over, waarvoor hij dollars wil hebben. Hem wordt dan toegestaan om voor elke Fl. 1000.— van deze vierduizend, een bedrag van Fl. 190.— om te zetten in dollars. Hij krijgt daarvoor ruim $50.—. Voor zijn Fl. 4000.— krijgt hij dus 4 x $50.— oftewel $200.—.

Deze verdeling tussen landbouwwerktuigen en dollars kan natuurlijk ook anders gemaakt worden, als men maar bedenkt dat elke Fl. 1000.— besteed kan worden **OF voor landbouwwerktuigen of voor $50.—**

De N.V.F.L. wil graag weten welke werktuigen door de Nederlandse boeren het meest gevraagd worden. Schrijft ons dus wat u wilt hebben, ook al staat het niet in de advertentie aangeboden.

Westerling wil boer worden

De beruchte en beroemde kapitein Westerling, die na het be-eindigen vande politionele actie in Indonesie het recht in handen nam en op eigen houtje de strijd voortzette en sindsdien vele avonturen beleefde bij zijn ontsnapping uit Singapore en de weigering van de Nederlandse regering om hem in Nederland toe te laten, is onlangs toch clandestien Nederland binnen gekomen en na een kort verblijf in de Achterhoek er prompt door de politie gearresteerd. Enkele dagen later is Westerling weer op vrije voeten gesteld in afwachting van zijn berechting. Tegenover journalisten verklaarde de ex-kapitein Westerling, dat hij nu het liefst boer wilde worden op een grote boerderij. Misschien wordt hij nog eens immigrant? Inmiddels heeft de Indonesische regering zijn uitlevering gevraagd.

Koningin Juliana is onvermoeibaar

Een van de hoogste veiligheidsofficieren in Amerika, die dikwijls belast wordt met de veiligheidsmaatregelen bij het bezoek van vorstelijke personen, zei, nadat Koningin Juliana Amerika verlaten had: „Ik hoop dat de koningin voorlopig niet terugkomt, want ik zou dat zeer schadelijk achten voor mijn gezondheid. Met haar op te trekken betekent gewoonweg, dat je tenslotte omvalt van vermoeidheid". Hij vond dat koningin Juliana een haast bovenmenselijke energie aan de dag legde.

Prins Bernhard bij de kapper

Prins Bernhard liet zich, tijdens het bezoek van het vorstelijk paar aan Amerika, in San Francisco het haar knippen en scheren, gewoon bij de kapper. Hij dacht dat hij dat wel even onopgemerkt doen kon, maar hij werd prompt gevolgd door een verslaggever en een persfotograaf, die hem verrasten in de scheerstoel. De Prins gaf voor, dat de persmensen zich vergisten en hield strak en stijf vol dat hij Prins Bernhard werkelijk niet was, maar hij gaf toestemming tot het maken van een foto. De persmensen, min of meer verbluft door de stelligheid, waarmee de Prins zijn beweringen uitte namen een foto, maar vertelden hun avonturen niet tot bleek dat Prins Bernhard werkelijk onder kappershanden was geweest.

Naar de vrijheid

Twee Canadese burgers van Joegoslavische herkomst, die een reis naar hun oude vaderland hadden gemaakt, konden van de communistische autoriteiten aldaar geen toestemming krijgen naar Canada terug te reizen. De nieuwe Canadezen zijn toen een vliegtochtje gaan maken en hebben onderweg de piloot twee roestige oude revolvers en een keukenmes op de rug gezet en gedwongen in de Westerse sector van Oostenrijk te landen, waarna zij hun reis naar Canada voortzetten.

The Christian Reformed Church

Elco H. Oostendorp

1928 — 1951

De datums boven dit artikel geplaatst zijn van grote betekenis in onze kerk. Ze staan in verband met het vraagstuk: Wat moet de verhouding van de Christen en de Kerk zijn tegenover wereldlijke vermakelijkheden? Op de Synode van 1928 werd een breedvoerig rapport ingebracht door een bekwame commissie, en een besluit genomen waarin onze Christian Reformed Church positie nam tegen de wereldgelijkvormigheid zoals die openbaar wordt in theater bezoek (bioscoop), kaartspel en dansen. Dit standpunt werd toegelicht en verduidelijkt, maar geenszins gewijzigd, door de Synode van 1951. Het rapport waarin de besluiten van de Synode 1928 gevonden worden, en de beginselen waarop ze gegrond zijn, breedvoerig besproken, is verkrijgbaar bij The Christian Reformed Publishing House, 47 Jefferson Ave., SE., Grand Rapids, Mich., U.S.A. Uw leraar kan u wel een copie bezorgen. Er moest eigenlijk een Hollandse vertaling van uitgegeven worden.

Het is onmogelijk dat we in zo'n kort stukje als dit dit grote probleem breedvoerig bespreken. 't Is reeds eerder behandeld in deze rubriek. Daar onze broeders en zusters uit Nederland niet met zulk 'n Synodaal besluit bekend zijn vinden sommigen het moeilijk het standpunt van onze Kerk goed te keuren. We zijn blij, dat velen er hartelijk mee eens zijn, en niet meegaan met deze wereldlijke vermakelijkheden. Maar anderen willen een breder standpunt innemen. Er is immers niets verkeerds in de film; wat kwaad is er in een vriendelijk kaartspelletje? De Christian Reformed Church is nauw en bekrompen om dit alles zo maar te veroordelen!

We willen alle dingen onderzoeken en het goede behouden.

In dit artikel spreek ik alleen over de film zoals we die in Amerika en Canada aantreffen. Want 1928 en 1951 waarschuwen niet tegen de film in het algemeen. Door bioscoopbezoek wordt bepaaldelijk bedoeld de "movies" van Hollywood, die in onze "theatres" vertoond worden. En dan waarschuwen we in naam van de Kerk tegen de films die daar draaien. De Kerk sprak uit, dat het bezoeken van zulke theatres en het zien van zulke films in de leden niet toegelaten kan worden. Volhardt men hierin tegen de vermaning van de Kerkeraad dan maakt men zich voorwerp van kerkelijke tucht.

De gegevens aangaande de "movies" in het Rapport 1928 zijn bij deze tijd wel wat verouderd. Is het mogelijk, dat de Hollywood films nu beter zijn? Twee artikelen, die ik in de laatste weken las getuigen van het tegenovergestelde. Naar de mate dat in de laatste 25 jaren de ontkerstening van ons maatschappelijk leven met rasse schreden voortging zijn ook de films, indien mogelijk, meer zedeloos en verdervend en gevaarlijk geworden.

Wat zijn dan de feiten in de twee artikelen boven genoemd? The Christian Century, een vooraanstaand liberaal kerkelijk blad, dat geheel geen „bekrompen, Gereformeerd standpunt" inneemt, had onlangs een Editorial met opschrift: „Quo Vadis?", dat is „waarheen gaat gij?" Er werd gezinspeeld op de beroemde roman Quo Vadis waarover in de laatste tijd een nieuwe film is gemaakt. Inplaats van het lijden van de martelaren, het godsdienstig motief van het boek op de voorgrond te plaatsen, wordt het een schouwspel van sexuele en brutale toneelstukken. Zo is het, schrijft The Christian Century, met al de zogenaamde "good films". Door de onderwerpen uit de kerkgeschiedenis of Bijbel genomen worden de godsdienstige mensen bedrogen, maar opdat de films financieel mogen slagen, wordt afgedaald naar de begeerten van de wereld. De meeste van deze „goede films" zijn, zelfs naar het oordeel van deze door en door liberale redacteur, godsdienstig en zedelijk vergif. Wat moet men dan verwachten van de anderen?

Het tweede artikel vond ik in „Gereformeerd Weekblad" van de pen van Dr. N. J. Hommes over de film „David en Bathseba". Gelijk „Quo Vadis" is dit ook een profane, door en door gevaarlijke film, die echter grote reclame maakte. Terecht spreekt Dr. Hommes van de roeping van de Kerk om de invloed van zulke films tegen te werken, om actie te nemen. Zeker moet die actie beginnen waar onze Synode van 1928 en 1951 begon, namelijk, met een ernstige waarschuwing om niet mee te doen aan iets dat behoort tot de wereld, en een middel is waardoor de duivel vele zielen tot het verderf leidt.

ZO DENKEN WIJ ER OVER . . . . .

Een vroegere lezer van de Canadian-Calvinist, de zijn abonnement betaalde, schreef ons onlangs:

When receiving the first Calvinist-Contact I decided I did not want it. It had completely swallowed up our little paper and all we had in exchange was eastern news. Bit it is like eating olives: the more you eat the better you like them. So with your paper, even your ads tell much as to the building and growth of a community. Zo wij wensen U 's Heren Zegen en geloven dat de vereniging van Contact en Canadian Calvinist voordelig was voor beide in groei en bloei; eendracht maakt macht.

Sincerely yours,
WM. DE HAAS, Orangeville.

Een andere lezer, die ons zijn adresverandering opgaf, schreef:

We take advantage of this opportunity to let you know that we certainly appreciate the Calvinist-Contact Magazine. We are over 30 years in this lovely, beautifull Canada but kept up the Dutch language even taught our children to speak it.

We agree especially with two remarks your readers have made. The first one is the chewing of gum or peppermints in the church by the grown-ups which habit must offend our Holy God. The other was about Christmas. At that time the thought struck us: why do the immigrants change their custom when they come here? Why not go on with celebrating Sint Nicolaas on the 5th of December with all the present and fun connected with it and on Christmas remember with reverence our Lord's Birth. Maybe our Christian Canadian neighbors will take it over from them in time to come. Wishing you succes and the Lords blessings on our paper, with kind regards.

Mr. and Mrs. R. P. BLEKER,
Vancouver.

Als U een rekening met geadresseerde enveloppe in Uw nummer van ons blad vindt is het tijd om te betalen!

John C. Verbrugge:

FOR THE YOUNG PEOPLE

The interpretation given to the decision of the Synod of 1928 regarding Wordly Amusements differed. There were those who looked upon it as legislation and who considered that the church had no right to legislate in such matters. Others felt that Synod had definitely advised consistories to take a firm stand in the matter of the three form of amusements mentioned, namely dancing, card playing and theatre going, and that consistories require of young people who came to make profession of their faith that they promise to abstain from these forms of amusements as professing Christians. Those who gave this interpretation to the decision of 1928 considered it within the province of Synod so to decide and considered it proper for consistories to require such a promise from those who came to make profession of their faith. Still others considered the decision to be of such a nature, that Synod had made a strong pronouncement concerning the evils of Worldly Amusements, but that the method of dealing with the problem in each local situation was left largely to the discretion of the local consistory. The result of this divided opinion was confusion. The stand of the church was not unified, and consequently weakened. Out of this situation arose persistent demand that the position of the church be clarified. In response to various overtures at the Synod of 1949 Synod decided to appoint a Study Committee to whom the mandate was given:

a To clarify the decisions re Worldly Amusements of the Synod of 1928 wherever such clarification may appear necessary or desirable; it is to be understood however that the clarification to be proposed is not to change the essence of those decisions.

b To amplify the decisions of 1928 whereever according to the judgment of the Committee such amplification is necessary or desirable for the proper adherence to these decisions."

(The word **clarification** means „verduidelijking, opheldering, duidelijker maken"; the word **amplification** means „bredere uiteenzetting".)

While this committee was asked to report at the Synod of 1950, it was not until the Synod of 1951 that the report was ready. Two reports were brought to Synod. Out of those reports the following decision was adopted:

"a With a view to clarification:

1) That the decisions of 1928 consist of a Synodical declaration condemning worldliness in general, more particularly worldliness in the field of amusements, and still more specifically worldliness as it manifested itself in theatre-attendance, card playing and dancing.

2) That the seven resolutions adopted in 1928 are, as it were, a declaration of war upon worldliness in general and more specifically worldliness in the field of amusements; that they specify guiding principles in the Christian's relation to the world and refer to various measures that must be used to combat worldliness.

3) That although Synod did not pass judgment as to whether or not theatre-attendance, card-playing and dancing are always sinful in themselves, it did urgently warn, in no uncertain terms, against theatre-attendance, card-playing and dancing, and did not condone participation in them.

4) That in accordance with the principles of Reformed Church polity it is left to the judgment of the Consistory to determine in each particular case just what constitutes "misdemeanor and offensive conduct" which call for admonition and eventual discipline.

5) That while the decisions of 1928 clearly require that the consistories must receive from those who seek to make profession of their faith satisfaction "as to their stand and conduct in the matter of worldly amusements," they do not prescribe a hard and fast rule as to how the inquiry is to be made. This is left to the discretion of each consistory".

"b With a view to amplification:

1) What Synod said in 1928 was not mere advice. It was a solemn and binding pronouncement, made in the name of Christ and based upon the Word of God.

2) It is to the development of spiritual life that the church and all of its members must address themselves if the problem that faced the Synod of 1928 is ever to be solved. Without this life, without the enlightened mind, the sensitive conscience, and the dedicated will that grows, under the Holy Spirit's leading, out of the regenerated heart, no moral problem can be solved.

3) Synod hereby reiterates and reemphasizes the condemnation of worldliness in general, and in the field of amusements in particular, in view of alarming increase and the urgent call to combat it, and therefore strongly urges our leaders, our consistories, and all of our people to observe, apply, and honor the foregoing declarations."

I would like to urge our young people to carefully study three decisions of the Synods of the Christian Reformed Church, and also to obtain copies of the booklet "Worldly Amusements in the Light of Scripture", which can be obtained for 25c from the Christian Reformed Publishing House, 47 Jefferson Ave., SE, Grand Rapids, Mich. In a following article I shall comment on these decisions as they bear upon our problem here in Canada, seeing that our immigrant brothers and sisters are inclined to take a more lenient view of these matters, particularly „bioscoop bezoek".

Nieuw-Vaderlandse Geschiedenis

Concurrentie vindt een weg van Oost naar West

De eerste immigranten naar Manitoba

JOHN VRIESINGA

In ons laatste artikel hebben we gezien dat de grote ontdekkingsreiziger Alexander MacKenzie over land naar Canada's Westkust reisde. Hij legde zijn avontuurlijke en gevaarvolle tocht af in opdracht van de Canadese bonthandelaars die zich verenigd hadden om beter te concurreren met de oude Hudson Bay Co. en samen de North West Company vormden.
Was het dus concurrentie die de bonthandelaars steeds verder naar het Westen dreef, op zoek naar nieuwe gebieden, toch had de tocht van MacKenzie niet onmiddellijk het gevolg dat er van verwacht werd.

Rivalen bevechten elkaar

In de eerste plaats al niet omdat Mac Kenzie er niet in geslaagd was een bevaarbare waterweg te vinden naar de West. De rivier die hij gevolgd was was veel te onstuimig met zijn talloze stroomversnellingen en watervallen om als regelmatige schakel in een handelsverbinding te dienen.

Wel was inmiddels vastgesteld, dat een regelmatige handel met de Westkust zeer winstgevend zou kunnen worden, want daar lagen grote voorraden zeehondenhuiden als het ware op handelaars te wachten, waarvan de Russen al een jaar of wat profiteerden. den.

Daarom stuurden de North West Co. er na MacKenzie nog iemand op uit om een bevaarbare route te vinden. Dit keer was het Simon Fraser en deze man slaagde er in een andere waterweg te vinden naar de Westkust. Maar de weg die hij aflegde, langs de Fraser River, was zo mogelijk nog minder bevaarbaar en gevaarlijker dan die van MacKenzie. Na Fraser trok in 1807 David Thompson er op uit. Er moest een rivier zijn, de Columbia, die een geschikte waterweg zou kunnen vormen. De moeilijkheid was, die rivier aan de andere zijde van de Rocky Mountains te vinden.

Thompson was een van de beroemdste ontdekkingsreizigers van Noord Amerika. Hij ging altijd zeer nauwkeurig te werk en bracht alle gebieden die hij bereisde zorgvuldig in kaart. Later stelde hij de kaarten samen en zo was hij het die de eerste betrouwbare kaart van West Canada maakte. Thompson vond inderdaad een goed bevaarbare rivier. Zo zorgvuldig ging hij echter te werk, dat het vier jaar duurde voor hij de monding ervan bereikte. Toen bleek het inderdaad de Columbia te wezen en was de weg vrij voor een geregelde handel met de Westkust. Deze door Thompson tot stand gebrachte verbinding heeft later veel kracht bijgezet aan Engelands aanspraken op de Westkust en was daardoor van veel belang voor de toekomst van Canada.

Vanzelfsprekend was Thompson's succes ook van direct nut voor zijn opdrachtgevers, de handelaars van de North West Co., die nu eens te meer de oude Hudson Bay Company de loef had afgestoken. Maar de concurrentie-strijd was er nog niet mee beslecht. De Hudson Bay Company liet zich zo maar niet in de luren leggen. Zij had nog altijd de plechtige verklaring van de Engelse kroon, waarbij haar het monopolie in alle stroomgebieden van de rivieren die in de Hudson Bay uitmondden was toegezegd. En zij had ook nog altijd het voordeel van veel kortere verbindingen met het moederland, omdat de North West Co. haar pelzen moest vervoeren naar Montreal en Quebec en de havens van de Hudson Bay Co. aan de Hudson Bay lagen.

De Hudson Bay Co. zon op tegenmaatregelen. En wat kon zij beter doen dan haar concurrente te treffen in haar meest kwetsbare punt: de verbindingslijn tussen het Westen en 't Oosten? Het laatste voorraadstation van de North West Company voorbij Fort William lag aan de Red River, in het gebied van de Hudson Bay Co. Via dat station werden de opgekochte huiden naar de havens vervoerd, maar ook de handelaars in de binnenlanden van voedsel voorzien. Als de Hudson Bay Co. een einde kon maken aan het bestaan van dat laatste voorraad-station was de North West Co. verslagen.

Lord Selkirk en zijn Immigranten

Er was in die dagen een jonge Schotse edelman, Lord Selkirk, die vond dat de mensen op zijn landerijen eigenlijk maar een miserabel bestaan leidden en die het oog geslagen had op de onbegrensde vlakten van Canada als een betere toekomstmogelijkheid voor hen. Lord Selkirk verkocht veel van zijn bezittingen en reisde met groot gevolg naar Canada. Hij plaatste een duizend mensen op het Prince Edward Island en vestigde ook een grote groep langs het Lake St. Clair, in het Zuidwesten van Ontario. Daarna liet hij zijn oog vallen op Manitoba. Hij kocht aandelen in de Hudson Bay Co. en verkreeg langs die weg recht over een gebied van 116.000 vierkante mijl grond voor het grootste deel gelegen in wat nu Manitoba heet. Hij werkte plannen uit voor een nederzetting aan de Red River en haalde zich en zijn immigranten daarmede bij voorbaat de tegenwerking van de North West Company op de hals, die terecht hierin een ernstige bedreiging van haar bestaan herkende.

De arme immigranten hebben dan ook heel wat moeilijkheden moeten ondervinden. Het begon al op hun reis naar hun nieuwe woonplaats: zij moesten de laatste 200 mijl vrijwel geheel te voet afleggen en dat nog wel in een tijd van het jaar waarin de grond nog bedekt was met 'n flinke laag sneeuw. Maar mannen zowel als vrouwen en kinderen bonden sneeuwschoenen onder en volbrachten de onmenselijke tocht.

Toen ze er een beetje op streek waren werden alle gebouwen die ze opgericht hadden in de as gelegd en moesten ze vluchten voor hun leven. Toen dat gebeurde was Lord Selkrk juist onderweg vanaf Montreal met een groot aantal Zwitserse soldaten, die zich ook een nieuw tehuis dachten te bouwen in Manitoba. De Schotse edelman besloot bij het horen van het slechte nieuws tot een krachtig optreden. Hij deed Fort William aan en arresteerde de leidende figuren van de North West Company en reisde daarna door naar Red River, waar hij opnieuw de grondslagen legde voor zijn nederzetting.

Bittere teleurstelling

Toen Lord Selkirk in de herfst van dat jaar in Montreal terugkeerde ondervond hij tot zijn bittere teleurstelling dat de North West Company de autoriteiten tot zijn arrestatie en berechting had weten over te halen. Hij werd wegens zijn arrestatie van de leiders van de North West Co. in Fort William veroordeeld tot een hoge boete en keerde in 1820 gebroken naar lichaam en geest naar Engeland terug in de overtuiging dat zijn levenswerk mislukt was. Dat was echter een misrekening, want zijn nederzetting bleef sinds die tijd ongehinderd bestaan en geraakte tot bloei.

Lord Selkirk was in zekere zin een werktuig geweest in de handen van de Hudson Bay Co. Zijn werk had inderdaad, behalve hemzelf, ook de North West Co. gebroken. Na het gebeurde kon de North West Co. niets meer veranderen aan het bestaan van Lord Selkirk's nederzetting, die zich gaandeweg uitbreidde. Waar het land gecultiveerd werd daar verdween langzaam maar zeker het wildleven; het transport van huiden en voorraden was enorm veel ingewikkelder geworden en zo erkenden de leiders van de North West Company op een goede dag, dat zij de concurrentie niet langer konden volhouden, dat 't geen zin had om langer tegen de Hudson Bay Co. te vechten. Zij besloten tot een vreedzame oplossing, zij sloten zich aan bij de Hudson Bay Company.

En daarmee voltrok zich een belangrijk feit voor de toekomst van Canada. Want nu de concurrentie teneinde was, had het ook geen zin meer zulke verre reizen te doen waar dichterbij nog handelsproducten in overvloed waren. De met zoveel moeite tot stand gebrachte verbinding tussen de Oost- en Westkust van Canada werd weer prijs gegeven in 1821.

En het zou 60 jaar duren voor die verbinding weer en dan definitief, tot stand kwam. Daartoe moest eerst het gebruik van stoom worden uitgevonden. En treinen gebouwd en spoorwegen aangelegd.

ONS EERSTE JAAR IN CANADA

HOOFDSTUK 17

Op straat gezet

„Wanneer gaan we nu eigenlijk", vroeg Jos aan Bert.

„Ik denk, Vrijdagmorgen, dat zal het beste zijn", antwoordde Bert.

Ze hebben hier een gezellige tijd gehad, met elkaar, maar nu gaat er een einde aan komen. Heel Cooksville leefde met de jongens mee, deze laatste dagen bij Leaver. Omdat het ogenblik van vertrek nadert waren de jongens al hier en daar afscheid wezen nemen. Ze wilden de hele winter naar het Noorden en dan tegen het voorjaar weer in deze omgeving terug komen. De fietsen staan dan ook al bij Van Sandhem in de paardestal en ook een deel van hun bagage hadden ze al bij deze en gene ondergebracht, want alles meenemen, dat was toch onmogelijk en ook niet nodig. Bill en Leo hadden op het laatste moment elk nog een truck gekocht.

Voor de jeugdvereniging was het jammer, dit vertrek van de jongens en ook de Hollandse kerkdienst zou voortaan 's Zondags niet meer zo vol zijn. Donderdagsmiddags waren de meesten van hen aan het mushroom snijden. Jos beprakkizeerde wat hij allemaal nog in te pakken had. „Ja, dat wordt dan onze laatste nacht hier, Bert", zei Bill.

Maar toen ze 's avonds na zes uur aan tafel schoven hoorden ze anders. Ze moesten deze avond nog weg, liet Leaver hun onverwachts weten. Even zaten de jongens alsof ze het in Keulen hoorden donderden, want daar hadden ze allerminst op gerekend. Ze werden dus eigenlijk zo maar de straat op gezet? Bill herwon het eerst zijn tegenwoordigheid van geest. Hij barstte in luid gelach uit: „Dat is me nog nooit eerder overkomen, op straat gezet! Nu weet ik tenminste ook wat dat is".

Het duurt niet lang of het hele koor heeft de grootste pret over het geval, zodat zelfs Scottie van de weeromstuit begint mee te lachen.

Toch zaten ze nog even lelijk onthand; er was nog zoveel te doen en waar moesten ze vannacht heen? Dat werd haastje repje om weg te komen. Dus Leaver wou die Hollandse stijfkoppen, die zelfs voor zijn dreigementen niet opzij gingen, op het laatste ogenblik toch nog een hak zetten.

Leo's truck moest nog opgehaald worden uit Toronto en er moest nog onderdak gevonden worden voor de nacht en er was nog zoveel meer te doen. De meeste jongens vonden een gastvrij bed bij de families Huizinga en Van Apeldoorn, terwijl alleen John en Dick bij de Van Sandhem's slapen.

De volgende dag breekt dan het ogenblik aan. De auto's worden warm gedraaid, want het vriest al een beetje, handen worden gedrukt en afscheidsgroeten geroepen. De jongens willen voortmaken, want al gaan ze niet zo ver de Noord in, een flinke dag rijden wordt het toch wel. Bill en Jos rijden voorop met hun Ford panel truck, dan komt Bert met zijn oude Willy Overland, waarin Dick, Anton en Henk als passagiers meerijden en Leo en John fungeren als hekkesluiter met hun legertruck, volgepakt met koffers en kisten. Arme jongens, wat zullen ze later nog een spijt hebben dat ze zoveel bagage meenamen. Ze kwamen er meer mee verlegen dan er om verlegen te zitten. Erik en Harry komen achteraan op de fiets, want die hoeven zo ver niet.

Nu nog even benzine tanken en de banden nakijken en dan is alles in orde voor de grote tocht naar het onbekende Noorden. Op de hoek bij de Roomse kerk staan mensen van de krant te wachten en dat levert dus eerst nog weer oponthoud op. De krant heeft er lucht van gekregen wat er gebeurd is met de jongens en wil er het hare van weten. Er worden vragen beantwoord en er worden zelfs foto's genomen, die de volgende dag in de krant verschenen.

Het is een prachtige tocht, die ze maken. Veel valt er te zien aan weerszijden van de weg. Langzamerhand gaat het weiland over in boslandschap en hoe verder ze vorderen hoe schaarser de dorpjes worden. Om 12 uur rijden ze Lindsay binnen, waar ze wat eten.

Boven Lindsay wordt het landschap hoe langer hoe woester, maar ook hoe langer hoe mooier. Omhoog en weer omlaag gaat de weg, soms dicht langs steile rotsen, dan weer langs diepe valleien. Hier en daar komt een kronkelend beekje uit de bossen tevoorschijn om zich met een klaterende waterval in een meertje te storten.

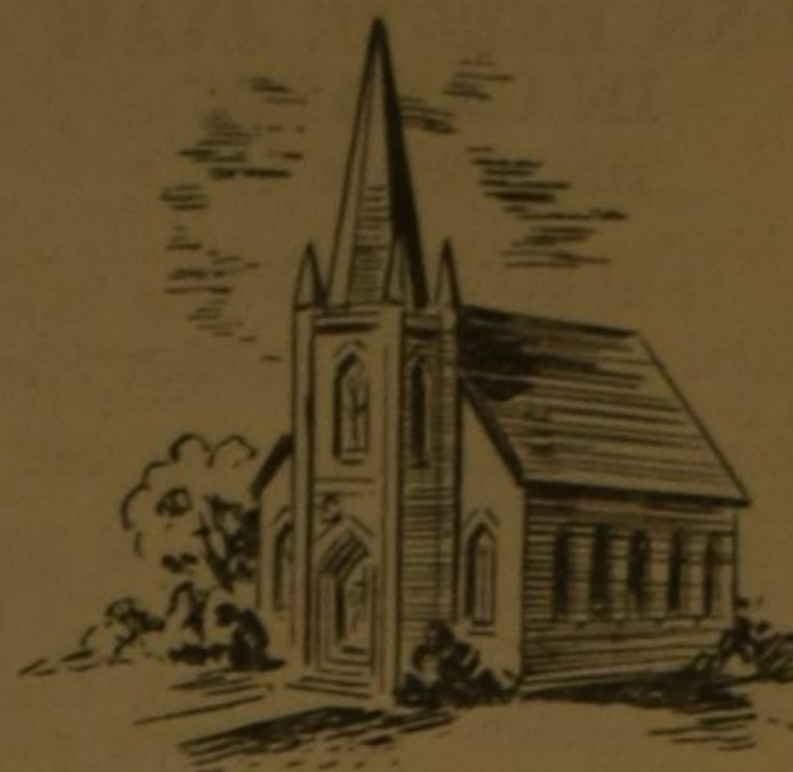
In Haliburton worden nog wat inkopen gedaan. Bert koopt een geweer; Dick had er al een, want ze koesteren nog wel wat verwachtingen van de jacht. Voorbij Haliburton gaat de tocht langs kronkelende binnenwegen de bergen in. Huizen zijn er niet meer te zien en de bossen zijn hier al vrij dicht, zodat het moeilijk rijden wordt, vooral als de schemer begint te vallen.

In Wilberfort, een dorpje van een huis of wat en een paar winkels, vraagt John de weg naar het boskamp van de Standard Chemical Company. Er komen potlood en papier bij te pas en als de winkelier een onnoemelijk aantal bochten en kruisingen getekend heeft begint het John te duizelen. Bill komt er ook eens bij kijken en als die dat gekriebel ziet verklaart hij resoluut, dat hij niet verder gaat vanavond, voor nog geen 25 dollar, zegt hij, want we verdwalen zeker.

Dus blijven ze maar overnachten in een kosthuis, dat gauw gevonden is en als ze daar de kachel, een olievat, flink opgestookt hebben met grote houtblokken voelt ieder zich best ingenomen met dat besluit van Bill.

Paul De Koekkoek:

Van het Kerkelijk erf

Van wassen neuzen, Trojaanse paarden, en een dominee die bekering nodig heeft

WASSEN NEUZEN

Volgens Ds. Van Dellen, „Postduif" in De Wachter, 1 April '52, is het een „wassen neus" als kerkelijke attestaties van personen die ver van de kerk wonen door zo'n kerk „in bewaring" worden genomen, indien men verder niets doet voor hunne geestelijke verzorging. Hij wil dat zulke leden als leden der kerk beschouwd en behandeld worden (zij het dan ook naar abnormale omstandigheden), want anders is het aanvaarden van attestaties maar een wassen neus, en die is niets waard!

Het komt ons voor dat dit juist gezegd is, en inderdaad, in Canada niet vergeten moet worden. Vooral nu later regeringsbeleid inzake immigranten, meer op verspreiding dan op concentratie aangelegd is. Gelukkig echter zijn er hier o.a. deze lichtpunten: De leiders (vooral Inwendige Zendelingen) zijn zeer practisch, en hebben ook een hekel aan die wassen neuzen. Voorts wekken zij doorlopend hun inkomend en verschuivend volk op te gaan wonen waar kerkelijk contact practisch mogelijk is, of dat ze dit zo spoedig mogelijk tot stand brengen. En ook wordt gestaan naar tijdige organisatie van ook kleine groepen, opdat de ambten lokaal spoedig tot actie komen.

TROJAANSE PAARDEN

Ds. Elco H. Oostendorp, onze geachte collega van Lacombe, Alberta, schreef in The Banner van 7 Maart '52 over "Trojan Horses", — symbolen van het met eigen handen inhalen van hen die later vijanden blijken te zijn.

Ds. O. had het over het tekort aan predikanten in Canada, en de mogelijke voorziening daarvan vanuit Nederland. Hij zet de heer Norel terecht die in Gereformeerd Weekblad, Nov. 16 '51, ook over deze zaak schreef, en in dat verband noemt hij Ds. De Koekkoek met de heer Norel als bevreesd zijnde dat predikanten uit Nederland zekere leerstellige nadrukken naar Canada zullen overdragen wat zal uitlopen op een verbreken van de eenheid van de onderscheidene elementen waarvoor we in Canada gewerkt hebben, en dat N. en Ds. De K. daarom beroepen van predikanten van andere dan Gereformeerde Kerken voorstaan, vooral van de Orthodox Hervormden en Christelijke Gereformeerden. Daar is Ds. O. bang van. Hij wil de kostbare waarheden die we hebben inzake het Verbond der Genade niet verwekelijken terwille van een valse vrede.

Ik meen dat Ds. Oostendorp mij, noch hen die we in onze kerken zouden willen opnemen, recht doet. Het zijn geen vermomde vijanden maar mede-Gereformeerden (ook van „andere" kerken over wie wij schreven. Ons dunkt dat dit duidelijk blijkt o.a. uit mijn artikel in Calvinist-Contact van Dec. 15, en ook uit deze opsomming van mijn standpunt gegeven in het nummer van Jan. 15, onder „Alle Deuren Wagenwijd Open?":

„We hadden het over predikanten van „gelijke belijdenis" met ons, zij het ook uit een „andere" kerk; over „gewenste" predikanten; en die komen in de weg van een „contact-commissie", die Classis Ontario benoemde; die de goedkeuring hebben van Consulent, „Synodical Delegates", en de proef van een „Coloquium Doctum" kunnen doorstaan, en dat ter wille van „onze kerkelijke veiligheid".

EEN DOMINEE DIE BEKERING NODIG HEEFT

Die is de schrijver van „Het Kerkelijk Erf" in ons blad, volgens Ds. Zyderveld. Laatstgenoemde constateert dat deze schrijver „willekeurige gedeelten" uit zijn brieven neemt en „dan naar eigen gedachte" ze bij elkander plaatst......" Dat zijn geen persmanieren. Dat is geen werk van een Christen en nog veel minder van een dienaar des Woords. Zulke handelingen zijn niet fair, staan beneden alle critiek. Arme man, moge God hem bekeren."

Mijn vragen: Wanneer Ds. Z. zijn „Brieven uit Jeruzalem" bij „honderden" uitzendt aan zijn „eigen mensen" maar die ook terecht komen bij „onze" mensen, mag ik daarop niet publiek terugkomen, vooral als ik letterlijk aanhaal? En zou het niet goed wezen als Ds. Z. aan de lezers van zijn „Brieven" ook letterlijk aanwees wat in mijn schrijven zo zondig is?

„Onze" mensen hebben mijn schrijven wel gelezen in Calvinist-Contact van Maart '52, maar zij misschien niet. Wil hij dit alsnog doorgeven in zijn blad? Dan kan men zelf zien, en naar bevind van zaken bidden of danken.

HOKJESGEEST INZAKE DE CHRIST. SCHOOL AAN DE ANDERE KANT?

In ons blad van 1 April '52 lieten we een brief afdrukken waarin iemand het opnam voor een broeder omdat (naar zijn zeggen) hij geen lid kon worden van een Chr. Schoolvereniging, en „werd weggestuurd met de woorden, dat hij geen lid kon worden, aangezien hij behoorde tot de Geref. Kerk art. 31".

Op die brief komt een president van een Chr. School terug. Ook hij wil de hokjesgeest niet in de school hebben; is het met ons commentaar op eerstgenoemd schrijven eens, maar vreest dat dit schrijven de Chr. Reformed gemeenschap in een ongunstig en onbillijk licht stelt. Hij memoreert een geval waarin de schoen aan de andere voet knelde; namelijk, waarin het bestuur van een Chr. Schoolvereniging pleitte met broeders van de Geref. Kerk (art. 31) lid te worden van hun (ook Chr. Ref.) schoolvereniging, maar dit veroordeeld werd door hun kerkeraad die hen aanraadde niets met die Chr. school te doen te hebben. Hokjesgeest dus van de andere zijde.

Het komt er dus op neer, dat van beide zijden hokjesgeest getuigd wordt. Het getuigenis van de tweede correspondent is niet minder positief dan van de eerste. Hij wil zelfs, indien nodig, de bewijzen leveren

van bovengenoemde tegenstand tegen samenwerking in de Chr. School. Daar zullen we echter geen gebruik van maken want beide willen geen hokjesgeest (en zullen in die goede geest lokaal wel arbeiden) en ook omdat ik persoonlijk meen dat doorlopend onder de Christian Reformed de leiding is in de richting van samenwerking op het gebied van de school en dat dit ook kan.

CLASSIS ALBERTA

Here are a few brief items on the doings of Classis Alberta, meeting April 1st and 2nd, 1952. The English language is official there.

Eighteen churches were represented by 9 minister and 22 elders.

A committee is to keep in touch with Alberta radio stations in order to obtain time for the Back to God Hour.

Classis does not enter upon the matter of revival of Consistorial Conferences, as not belonging to the province of Classis.

Mr. G. W. Frouws (who has served our churches in central B.C.) stated that he thanks Classis for past favors, but does not renew his request for licensure to exhort.

Elder delegates to Synod shall be renumerated subject to the recommendation of their consistories.

The Rev. L. Mulder, pastor-elect of the Neerlandia church is submitted to a Coloquium Doctum, and is admitted to the ministry of our churches.

Support from the Student Fund shall be given to Mr. P. Meurs, Mr. John Nieboer, and Albert Huls.

Loans from C.E.B.F. are recommended for $10.000.00 to Red Deer; for $12.000.00 to Barrhead-Westlock; for $16.000.00 to III Edmonton; for $10.000.00 to Lethbridge; for $6000.00 to Telkwa-Smithers; for $10.000.00 to Taber; for $3000.00 to Duchess.

Delegates to Synod 1952: Revs. E. H. Oostendorp and J. C. Verbrugge; and Elders H. Wieringa and G. Weenink.

Rev. J. Van Dyk is to be emerited. Classis adopts a document re the long service of Rev. Van Dyk, who responded with "a few words of farewell".

III Edmonton is organized and has a present membership of 23 families, 75 communicants and 106 baptized members.

Calgary is permitted to organize, as is High River.

Tabor is given permission to call. So is III Edmonton.

The Exec. Comm. Home Missions shall be asket for 2 students for summer preaching in Alberta, and one for (central) B.C.

DOCTOR KLOOSTER

Onlangs kregen we „Kerknieuws" van Dec. 9 '51 in handen, waarin dit Nederlands blad uitvoerig verslag geeft van de promotie van Mr. F. H. Klooster van Hammond, Indiana, U.S.A., aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, Nederland. Zijn proefschrift ging over „The Incomprehensibility of God in the Orthodox Presbyterian Conflict". (De Onbegrijpelijkheid van God in de Orthodox Presbyteriaanse strijd). We bieden Dr. Klooster (wel wat laat) onze hartelijke gelukwensen aan. Dat we dit doen door de weg van ons „Kerkelijk Erf" is omdat hij tot vlak voor de samensmelting van de „Canadian Calvinist" met „Contact" in eerstgenoemd blad het Kerkelijk Erf hielp verzorgen.

Temidden van hard werk aan de V.U. wilde en kon hij tijd vinden om ons nieuwsberichten toe te zenden waaruit we konden kiezen voor de C.C. Hij wilde Canada dienen vanuit Nederland. Zal hij, als hij straks Candidaat wordt bij „ons", de gelegenheid en genegenheid hebben ons volk in Canada als predikant te dienen? Dank! en Welkom!

PREKEN PER „RECORDER"

Van meer dan een kant werd de gedachte geuit dat, ziende het tekort aan predikanten, het goed zou zijn van een nieuwe uitvindng gebruik te maken, en de vacante gemeenten per recorder te dienen. Vooral in Canada meent men dat dit goed te pas zou komen. Dit kwam ons niet onwaarschijnlijk voor, waarom we in overleg met betrokken kerkeraden enige proeven namen op ons arbeidsveld in Z.W. Brits Columbia.

Hier zijn enige voorlopige indrukken:

Dit preken per recorder ontmoet de tegenzin van de conservatieven. „Zo preekte men vroeger niet, en waarom nu wel? Alle verandering is geen verbetering". Daar wordt dan tegenover gesteld dat indien iets nieuw is, het daarom, ook in de godsdienst, nog niet verkeerd is. Gezangen, rythmisch zingen en het orgel waren ook niet altijd in smaak, en de radio ook niet.

Voorts mist men die „levende persoon" op de preekstoel (na de inleiding door de voorgaande ouderling). Waartegen opgemerkt wordt dat men toch de stem van eigen leraar beluistert, en dat over een onderwerp voor zijn eigen volk bedoeld, en niet slechts het voorgelezen woord van een veelal buitenlandse dominee.

Ook zou het geregistreerde woord niet zo goed te verstaan wezen. Dit is klaarblijkelijk het geval wanneer men de taal waarin gesproken wordt niet goed verstaat. Het is daarom jammer dat onder onze immigranten meestal de Engelse preek per recorder moet aangevuld worden. Doch daar dit niet best gaat, is het op 't lint zetten van de Hollandse preek, vooreerst aan te bevelen.

De uitgesproken vrees dat men meer thuis zal blijven om daar naar de radiopreek te luisteren, kon wel eens bewaarheid worden, evenals in het geval van preeklezen. Die het echter om het Woord te doen is, zal zich weten aan te passen, en medewerken met beide.

Een ernstiger bezwaar wordt soms geopperd; namelijk, dat de preek per record te licht, te modern is, en dat de ernst van de eredienst af gaat, vooral van het gebed. Toegegeven zal mogen worden dat het beter is dat het gebed door de dienstdoende ouderling wordt gedaan, maar wat de ernst van de verdere eredienst aangaat, dat zal veel afhangen van de gesteldheid der kerkgangers. Hoe men ter kerk komt bepaalt veelal wat men meeneemt en hoeveel de „stichting" is.

En wat de financi-ele kosten aangaat, de ongeveer $200.00 die een recorder kost, is aanmerkelijk meer dan men voor een stel prekenboeken moet uitgeven. Maar dit bezwaar valt gedeeltelijk weg als men de kosten van record-preken vergelijkt bij die van „Classisbeurten".

Uit bovengenoemde overleggingen blijkt wel dat preken per recorder er bij ons volk nog niet „in" is, doch dat neemt niet weg dat verdere proefnemingen van en met ons volk in dezen zijn nut kan hebben, en aan het verbreiden van het Woord in Canada ten goede kan komen.

IS DAT REFORMATORISCH EN DEMOCRATISCH?

In dier voege vraagt Dr. A. H. Oussoren, in zijn pittige regelen over Classis Hudson in „De Wachter" van 26 Maart, betreffende het „presideren van een kerk-visitator in 'n kerkeraadsvergadering. Hij schrijft:

> „Wel verbaast het me dat in deze zo democratische wereld een kerkvisitator, dus een deputaat met opdracht van de classis, de stoel van de voorzitter inneemt. Hoe is dat mogelijk in een reformatorische kerk en in een democratisch land?"

Nu, dat heeft ons, als min of meer oudgedienden in onze kerk, ook verwonderd, want we meenden dat we allang van die vreemde gewoonte af waren, dat algemeen in beoefening werd gebracht wat Dss. Van Dellen en Monsma adviseren n hun "Commentary": "For Visitors to take over a Consitsory meeting without being asked to do so specifically fits in well with Churches holding the Episcopalian form of government, but not with those holding the Reformed system".

De exploitatie van ijzererts in Canada neemt snel toe

(Canadian Scene) Terwijl de staalproductie van de Westerse landen voortdurend toeneemt, met een snelheid tot dusverre onbekend, gaat het zoken naar meer grondstoffen voor de hongerige hoogovens van de industrie zonder onderbreking voort. Een van de voornaamste gebieden ter wereld waar naar ijzererts gezocht wordt is Canada tegenwoordig en nieuwe ertsvelden worden elke maand open gelegd.

De Jones and Laughlin Steel Corp., een van de grootste staalproducenten van de V.S. breidt op het ogenblik het onderzoek naar nieuwe ijzererts voorraden in Ontario uit. De maatschappij heeft exploratierechten verkregen bij Peterborough aan de Noordoever van het Ontariomeer in de counties Durham, Northumberland en Frontenac. Het vierde bezit ligt ten Zuidwesten van Ottawa in de omgeving van Kingston, Ontario.

Komende zomer zullen geologen geophysische onderzoekingen doen aan de oppervlakte en een voorlopig onderzoek met een diamantboor zal gedaan worden in gebieden waar het geophysisch onderzoek er op wijst, dat ijzererts aanwezig kan zijn.

De eerste groep van geologen wordt vroeg in de zomer in het terrein verwacht.

De maatschappij heeft gedurende enige jaren ook onderzoekingen verricht in het Michipicoten district van Ontario.

Intussen wordt verwacht, dat een aanvang gemaakt zal worden met het vervoer van ijzererts langs de spoorweg van Labrador en New Quebec naar Seven Islands in de zomer van 1954 in plaats van 1955 zoals men oorspronkelijk van plan was.

De aanleg van de spoorlijn wordt uitgevoerd volgens de vastgestelde tijd.

Meer dan drieduizend man waren werkzaam gedurende de hele zomer van 1951 en ongeveer vijf-en-twintig-honderd tijdens de afgelopen winter. Men verwacht klaar te komen met het leggen van 190 mijlen spoorbaan tegen het einde van 1952.

Tanende glorie

Een grote maple tree was vroeger de glorie van vele huisbezitters in Canada. Dikwijls plantte men een maple als men zijn huis gebouwd had en volgde in de komende jaren met zorgvolle trots de boom in zijn groei, totdat hij hoog en majesteitelijk torende, ver boven het huis. In de moderne tijd is de maple tree in de tuin echter in onbruik geraakt, zijn glorie getaand. Dat komt, zo verzekert een Canadese architect, omdat de Canadezen tegenwoordig kleine huizen bouwen van hoogstens twee verdiepingen hoog, zet daar nu eens een maple naast, dan lijkt zelfs een flinke woning op slechts een poppenhuisje.

Om toch de maple in ere te houden wilde de architect alle highways omzomen met maple trees.

Saskatchewan in het zonnetje

Saskatchewan is de provincie die het minst in trek is bij de Canadezen. Ofschoon de bevolking van alle Canadese provincies blijkens de vorig jaar gehouden volkstelling aanmerkelijk is gestegen, liep de bevolking van Saskatchewan achteruit. De laatste tijd trekt deze provincie echter meer de aandacht, dank zij het feit, dat in haar bodem uranium in belangrijke voorraden aanwezig blijkt te zijn. Behalve uranium blijkt Saskatchewan echter ook vele andere delfstoffen te bezitten. Mijnwerkers en ontdekkingsreizigers gaan in steeds groter getale hun geluk in deze provincie beproeven. Er liggen nog tienduizenden vierkante mijlen grond, die nooit onderzocht zijn. Saskatchewan levert nu reeds voor pl.m. $30.000.000.— per jaar aan delfstoffen op.

Snoekbaars-opstopping

Enkele jaren geleden hebben vissers wat kuit van snoekbaars uitgezet in de meren van Oost-Ontario. De gevolgen hiervan zijn verbazingwekkend en mysterieus. Elk jaar weer staan de vissers uit de Ottawa vallei verbaasd over de ontzaglijke hoeveelheden snoekbaars die in het voorjaar de ondiepe rivieren opzwemmen om kuit te schieten. Zoveel snoekbaars is er in de meren, dat dikwijls een hele rivier verandert in een grote massa spartelende en wriemelende vissen. Het is ongeoorloofd in deze periode de vis te vangen, maar de vissers staan voor een groot raadsel als eindelijk het visseizoen begint, want dan wordt er in de meren heel weinig snoekbaars gevangen. Niemand weet waar de vis des zomers blijft.

Van kust tot kust

Bowmanville kerkt in eigen gebouw

Een mijlpaal in de geschiedenis van de kerkelijke ontwikkeling van de Chr. Ref. Church in Bowmanville, Ont., is gepasseerd, nl. de opening van ons voorlopig kerkgebouw.

Het basement van de later te bouwen kerk met twee daaraan gebouwde lokaaltjes geeft ons een totaal van 425 zitplaatsen en het geheel doet van binnen weldadig aan.

U hoort van Bowmanville niet veel, in elk geval u leest er niet veel over, maar dat neemt niet weg, dat er gewerkt wordt en er is gestadige groei, zo groeide de gemeente van Bowmanville van twee gezinnen in 1948 tot zestig in April 1952 en als dat tempo van uitbreiding wordt volgehouden dan is het aantal gezinnen zeker 150 in 1955.

Hier is een voorbeeld van de rijke zegen welke op het werk van onze immigratiemensen door God gegeven is en het moet ze zeker tot voldoening en dankbaarheid stemmen voor het bereiken van zulke snelle en zeer waarschijnlijk door hun zelf nooit zo spoedig verwachtte resultaten.

We hadden reeds twee Zondagen in het gebouw gekerkt voor de officiele opening welke op Maandag 21 en Dinsdag 22 April gehouden werd, beide avonden met niet geheel gevulde ruimte, de eerste voor de Hollandse vrienden, de tweede voor de Canadese, jammer dat het Dinsdagavond letterlijk goot van de regen, waardoor waarschijnlijk verschillende plaatsen onbezet bleven.

Vele goede woorden zijn er gesproken en goed gezang is er ten gehore gebracht, o.a. door Mrs. Groen met haar solo-zang, een vijftal dames tesamen en niet te vergeten ons Young Peoples-choir, onder leiding van Ds. Moes. Wat kan die Ds Moes al niet, of je nu een huis, een job, een farm of noem maar op wilt hebben, nooit deed iemand een vergeefs beroep op hulp en dat zal ook nooit vergeten worden. Uit de aard der zaak houden wij er niet van, dat een dominee van alles doet, maar de eerste jaren hier, wat een zegen als God Zijn dienstknechten heeft toegerust met zo vele gaven en een brede kijk op de noden van de gemeente.

VOOR DE VROUWEN

door Betje

De tuin

Het frisse groen der bomen en de heerlijke geuren der bloesems bekoort in deze lentedagen en zodra de grond maar te bewerken is gaat men naar de tuin om het zaad aan de aarde toe te vertrouwen op hoop van een vroeg maaltje sla of radijsjes. Moeder neemt het vaak op zich om de tuin te bereiden en schoon te houden naast haar andere menigvuldige arbeid. Dat uurtje in de tuin verfrist haar vaak, als de tuin niet te groot is, en ze kan ook zo genieten van het steeds wederkerend wonder der groeiende planten. Een klein, nietig zaadje wordt begraven, een fraaie bloem of voedzame plant komt tevoorschijn. En ook het wonder dat een radijszaadje een radijs zal voort brengen en niet een kool, naar Genesis 1 : 11, „dragende vrucht naar zijnen aard". Onze Hemelse Vader houdt zich aan de wetten die Hij zelf gesteld heeft, daardoor vastigheid en orde in ons leven gevende.

Ook in de tuin van de kinderharten zal moeten geplant worden en gewied, ook op hoop dat er iets goeds te voorschijn zal komen. Maar zomin als men hopen kan op goede vruchten in onze tuin als men geen of slecht zaad zaait, zomin ook van het zaad dat in de kinderharten wordt gestrooid. Goed zaad, goede gewoonten, goede gedachten uit Gods Woord geput er in gezaaid. met de stellige verwachting dat de Grote Landbouwer er goede, heerlijke vruchten zal doen verschijnen. Maar er moet gearbeid worden, dat wil de Heere.

* * *

Mrs. J. D. vraagt: Is het hier nodig de melk te koken voor 't gebruik, of net als de Canadezen, zo drinken?

Het hangt er van af wat er gebeurd is met de melk voor ge het aan huis krijgt. Wordt de melk bij U aan huis bezorgd in flessen van een „dairy" die vergunning verkregen heeft van het gouvernement dan is het in alle waarschijnlijkheid gepasteuriseerd en is het veilig zo te gebruiken, mits men het koel houdt zoals het gebracht wordt. Gepasteuriseerde melk kan ook onveilig worden als het warm wordt want dan ontkiemen de bacteri-en die nog niet ontwikkeld waren gedurende het proces.

Als U de melk van de boer krijgt is er iets anders nodig. Er moet wel hele ongewone voorzichtigheid en zindelijkheid in de behandeling van de melk zijn als men het zo durft gebruiken. Vele gevallen van Malta fever worden veroorzaakt door het gebruik van rauwe melk, alsook ziekten zoals tuberculose en andere besmettelijke ziekten. Dat weten onze Hollandse huismoeders wel en daarom hebben ze altijd hun melk gekookt. Maar er zijn bezwaren tegen het koken. De hoge temperatuur doodt wel de bacteri-en die gevaarlijk zijn maar het verandert het gehalte der melk. Vele vitaminen gaan verloren door het koken. Het vlies dat zich op de melk vormt bevat veel van de proteine, vooral „albumen", (eiwt) en er gaan ook vet en suiker verloren door het koken.

Dit vlies wordt door velen niet gebruikt en dan gaat er veel voedingskracht verloren. Het is beter de melk zelf te pasteuriseren. Dit kan thuis ook gedaan worden. De melk wordt tot 140—155 graden Fahrenheit gebracht, dus minstens 60 graden onder het kookpunt (212). 20—30 minuten daar gehouden en dan terstond snel verkoelen, en koel houden. Met zulke behandeling sterven de ongunstige bacterien en blijven de nodige in het leven.

Er zijn kinderen die geen melk lusten. Daar ze toch melk nodig hebben kunt u ze de gewenste hoeveelheid toedienen door er „junket" van te maken. Dit gelijkt op pudding maar is gemakkelijker te maken en behoeft geen eieren. Koopt in de winkel een pakje „junket tablets". een is genoeg voor een quart (4 cups) melk. Los het tablet op in 1 tbs. koud water. De melk wordt tot 100 graden gebracht, dat is zowat lichaamstemperatuur (niet warmer), voeg er 4 tbs. suiker, ¼ tsp. zout, ½ tsp. vanilla en het tablet aan toe. Roer goed door elkaar maar niet te lang, giet in afzonderlijke schoteltjes, laat 10 minuten staan niet aanroeren want in die tijd stremt de melk; dan koel laten staan tot tijd van gebruiken, variaties met fruit of chocolade.

Jan Hagel Cookies

1c boter of ander vet; 1c suiker; 2c bloem; ½ tsp. kaneel. Laat boter staan tot ze zacht is, dan met de suiker vermengen (cream butter and sugar). Voeg het ei er aan toe en meng aan. Zeeft het bloem en kaneel tesamen en voeg bij beetjes aan het eerste mengsel toe. Dit deeg doe men dunnetjes op een cook sheet, het met de vingers gelijkstrijkende. Bestrijk het met ongeklopt eiwit waaraan een weinigje water is toegevoegd. Bestrooi met fijn gehakte noten en bak ½ uur, 300 graden.

Butter Pecan Tarts

½c boter; 1c bruine suiker; ½ tsp. zout; 1 ei ,geklopt; ½c pecan nuts; 1 recept pastry, als voor pie. De boter, suiker en zout door elkaar kloppen tot het luchtig wordt. Voeg het ei er aan toe en meng goed aan. Roer de noten er lichtelijk door. Rol de pastry dun uit, snij in 3 inch vierkante stukjes, leg ze in kleine „muffin pans" met de punten omhoog als een bloembladje. Doe een lepelvol van het mengsel in de taart, bak in oven, 325 gr., 20 tot 25 min. Dit maakt 15 taarten.

* * *

Het seizoen voor vissen is aangebroken en er zal menigeen zijn die zijn hengel uitwerpt. Men kan met veel meer genot vis eten en het is ook niet zo gevaarlijk voor de kinderen als de graat er uit genomen wordt. Dit is niet zo moeilijk als de vis groot genoeg is. Begin bij de staart, snij voorzichtig met een scherp mes het vlees dicht bij de ruggegraat los, schrap zo schoon mogelijk, tot de kop toe, het in een stuk houdende en het vel niet doorsnijden. Maak de andere kant van de graat ook los en het kan in een stuk er uit gehaald worden. Nu hebt ge een mooie, grote fillet die gemakkelijk gebakken of gebraden kan worden.

Hier is een recept voor degenen die gekookte vis lusten. In 2 of 2½c kokend water met zout doe men groenten aan schijfjes, zoals aardappels, gele wortels, uien, peterselie etc.; kook over lage vlam tot ze half gaar zijn. Leg er nu stukken vis over heen en kook verder, met een deksel er op. Nu en dan de vis bedruipen met het sop in de pan, 1½ uur.

Elburg in het nauw

Nu de werkzaamheden aan de drooglegging van de Zuidoostelijke IJsselmeerpolder al geruime tijd aan de gang zijn, doet zich voor de vissers in de kustplaatsen, vooral in Elburg, hetzelfde probleem voor, waarvoor hun collega's in Vollenhove en Blokzijl enz. zich vijftien jaar geleden geplaatst zagen. Vroeger of later zal het voor hen onmogelijk zijn nog langer de visserij uit te oefenen. Wat ze dan moeten? Dat is voor velen een brandende vraag. Gewend aan de vrijheid van zee en wind voelt een visser niets voor het werk in een fabriek of op het land. En toch zal het er van moeten komen. Drie jonge Elburgers namen het besluit om tijdig de moeilijkheden te voorkomen, zij emigreerden. Maar hun honkvastheid bleek sterker dan hun ondernemingsgeest. Ze konden het in de vreemde zonder Elburg niet uithouden en keerden op hun schreden terug.

Een vijfling

Een koe van een farmer te Crysler, in de buurt van Cornwall, bracht in een worp vijf kalveren ter wereld. Helaas werden alle vijf kalveren dood geboren.

Korea-gangers — Oostgangers

Berichten in Nederlandse bladen wijzen er op, dat de geschiedenis van de Oostgangers, mensen, die om allerlei reden beter Nederland konden verlaten en dan maar dienst namen in het Nederlandse leger voor Oost-Indie, bezig zijn zich te herhalen ten aanzien van het Van Heutsz bataljon, dat het Nederlands aandeel vormt in de strijdkrachten der Ver. Naties in Korea.

Een onlangs gehouden onderzoek wees uit dat bijna alle vrijwilligers, die aangenomen werden zich uit een soort wanhoop hebben aangemeld. In vele gevallen zjn hun motieven voor aanmelding, angst voor de politie, grote schulden, echtelijke onenigheid, familietwisten, werkloosheid e.d.

ONZE ORGANISATIE

JOHN VELLINGA

Mogelijkheden in Canada voor tuinders beperkt

Ook dit jaar zijn weer vele tuinders Canada binnen gekomen in de stroom van emigranten uit Nederland. Nu is er een probleem met de tuiders. Niet omdat deze mensen minder goede emigranten zijn, doch uit de aard van hun ambacht als tuinder. Canada is niet een land van tuinders, en daarom biedt zij het ook niet de gelegenheid voor al onze emigrerende tuinders om hier dit schone vak verder te beoefenen. Het begint reeds wanneer de mensen hier aankomen. Het is onmogelijk om alle tuinders op een fruitfarm te plaatsen, ja slechts een klein procent kan daar geplaatst worden en de meerderheid moet zich getroosten met een plaats op een melkbedrijf of op een gemengd bedrijf. En dit staat de meesten niet erg aan, en sommigen weigeren zelfs om dit werk te doen, en gaan op goed geluk naar stad of dorp voor los werk, veroorzakende dat sponsors teleurgesteld worden. Anderen proberen en doen hun best, doch alleen maar om toch zo gauw mogelijk iets anders te vinden.

Het is niet overbodig om misschien enkele redenen te noemen, waarom hier niet meer gelegenheid en werk is in het tuinbedrijf.

Ten eerste: Canada exporteert slechts heel weinig groenten en tuingewassen naar het buitenland, alleen uien, zaad-aardappelen en koolrapen. In Nederland werd meer uitgevoerd van allerlei groenten dan de eigen bevolking van Nederland nodig had.

Ook is het niet nodig om hier zo intensief te werken als in Nederland, met gevolg dat men minder tijd en dus minder volk nodig heeft. Vooral omdat het klimaat voor zekere gewassen hier veel toe bijdraagt. Neem b.v. tomaten, komkommers, en ook in het fruitbedrijf perziken en druiven. Deze worden hier bij de honderden akkers in de open grond verbouwd zonder glas en broeikassen. Nederlandse tuinders nu in Canada hebben reeds lang opgemerkt dat dit enormekosten bespaart en veelgoedkoper is, en dat hierdoor grotere hoeveelheden kunnen verbouwd worden dan in Nederland. Ook wordt hier in het zomerseizoen veel groenten en fruit verwerkt in conservenfabrieken, met als gevolg dat gedurende de winter veel groenten en fruit uit blik worden verbruikt. Daarbij komt dat ook in het winterseizoen wij hier allerlei frisse groenten dagelijks kunnen kopen, welke ingevoerd worden uit de Ver. Staten en daar in het Zuiden verbouwd worden, en vaak tegen zeer lage prijzen kunnen gekocht worden met als gevolg dat het erg riskant is om vele groenten op te slaan voor winterverkoop.

De uitoefening van het tuindersvak hier in Canada gebeurd meest door z.g. „bigoperators" die veelal het beste en nieuwste in machinerie bezitten, en daarom enorme lage onkosten hebben tegenover het Nederlandse systeem van meer kleinere bedrijven met veel handwerk. Het valt dan ook niet mee om als immigrant hier als tuinder te beginnen. Versta goed, ik bedoel hier niet de enkeling die zich gevestgd heeft op een zekere plaats en het aardig aan de gang heeft. Doch ik denk aan de massa tuinders uit Nederland die hier naar Canada kwamen en denken dat Canada even goede kansen biedt ja zelfs betere, in 't tuindersbedrijf dan Nederland want dit is niet zo. Het klinkt wel enigszins pessimistisch, doch het is een feit. Ik denk om verdere teleurstelling te voorkomen en om toekomstige emigranten uit het tuinders-leven betere voorlichting te geven dat men dit in Nederland deze mensen eens beter hier over inlicht. Dan weet men tenminste wat men kan verwachten bij aankomst aangaande werk, en voor de toekomst wat soort bedrijf te kiezen.

Als field-agent die dagelijks veel immigranten ontmoet heb ik reeds lang opgemerkt dat vooral onder deze immigranten meer teleurstelling heerst over werk en vooruitzicht dan bij vele anderen. Hoe dit te voorkomen?

Laat men in Nederland beginnen om elke tuinder die zich aanmeldt voor immigratie naar Canada deze feiten voor ogen stellen, en verder hem voor de keus stellen of hij genegen is om op een melk-bedrijf geplaatst te worden. Ook of hij genegen is om desnoods zijn lievelingsvak van tuinder prijs te geven, om misschien een exper melkboer te worden of een fokker van slachtvee. Indien de man hier niet voor voelt en absoluut niet van plan is om zich te veranderen is het veel beter dat men niet emigreert. Natuurlijk is er elk jaar gelegenheid voor 'n zeker aantal werkkrachten doch dit getal is veel kleiner dan de toevoer uit Nederland.

BELANGEN VOOR DE OPBOUW DER CHR. REF. IMMIGRATION SOCIETIES

Verder zou het geen kwaad doen als men in Nederland de tuinders meer inlichtingen gaf over ander soort mogelijkheden in de agrarische bedrijven, en de mensen er op attent maakt dat ieder land ook weer in dezen zijn eigen ligging heeft en zoals in Nederland het tuindersvak de hoofdtak is, zo is het gemengd bedrijf in Canada de hoofdschotel in de landbouw en tuinbouw. En dat het daarom nodig is voor een immigrant om zich niet blind te zien op wat hij in Nederland uitvoerde doch hier de vraag stelt wat en waar vind ik in Canada mijn beste vooruitzicht.

Hier in Canada kon men misschien ook iets doen en dan vooral bij vroegere tuinders uit Nederland, en bij zulken die hier nog in de loop der jaren zullen arriveren. Vorm een groep van Nederlandse tuinders die ten doel hebben om zichzelf te bekwamen om hier hun vak verder uit te oefenen. Men kan studie maken van wat er verbouwd wordt, de methoden, verkoop, kosten en zo meer. Ook in welk opzicht men Nederlandse werkwijzen hier kan toepassen, maar ook in welk opzicht men deze moet veranderen en zich aanpassen. Misschien kon men enkele nieuwe groenten invoeren die hier nu nog onbekend zijn, om maar een te noemen: wit-lof. Ook valt hier nog heel wat te bereiken met de verbouw van zaadaardappelen vooral in zekere streken in het Noorden en het Oosten van Canada. Ook is er in zekere delen van Canada en vooral in Nova Scotia en British Columbia gelegenheid voor uitbreiding van fruitbedrijven zowel groot- als klein-fruit. Men kon door zulk gezamenlijk werken elkander goede diensten bewijzen.

Het bijft echter met al deze inlichting en voorlichting een feit dat Canada op het ogenblik niet alle Nederlandse tuinders die nu emigreren op een tuinbedrijf werk kan geven. Ook is het niet te ontkennen dat men als Nederlandse tuinders zoals het zich nu voordoet niet allen een tuinders-bedrijf kan beginnen en verwachten een vet bestaan te maken. Dus Nederlandse tuinders die plan hebben om te emigreren naar Canada behoren dit te weten, en voor de keus gesteld te worden om iets anders te doen. Hun kans van slagen is hier goed als zij niet teveel vast zitten om toch vooral tuinder te blij-

ven en dan misschien nog wel met het idee om dit op Nederlandse wijze in Canada te doen. Doch indien men als tuinder hier heen wil en gewillig is, om aan te pakken wat voor de hand ligt, en ook niet te bang is om indien de gelegenheid in andere landbouwtakken beter is het tuindersbedrijf vaarwel te zeggen, en vooral niet te zeggen wat een Nederlandse tuinder kort geleden mij toevoegde: „al zal ik ook dood gaan van de honger, zij krijgen mij niet onder een koe!" Een van de grootste geheimen van succes op maatschappelijk gebied in Amerika en Canada is: dat de doorsnee-mens niet zegt: dat kan ik en daar heb ik voor geleerd en met geen stok achter mij ga ik dit veranderen, doch dat men leert zich aanpassen en de gelegenheid waarneemt om dat werk of bedrijf uit te oefenen dat de meeste kansen biedt en wel met alle wil en lust die wij bezitten.

Sprekende cijfers

Het volgende bericht verscheen in „Onder Ons", het orgaan voor Nederlandse Katholieke Emigranten.

Meer dan $135.000 is ingelegd bij de St. Willibrord Credit Union Limited, 1229 Dundas Street London, Ontario.

Leningen verstrekt voor aankoop of afbetaling van:

30 farms	$47.050.00
10 huizen	$17.525.00
16 tractors	$11.500.00
15 auto's	$ 7.635.00
12 financieringsleningen	$ 5.650.00
3 vee en voorraad	$ 1.500.00
3 noodgevallen	$ 1.225.00
2 transportkosten	$ 700.00
2 werktuigen	$ 500.00
Totaal	$93.295.00

Dit toont dat wanneer men als immigranten gezamenlijk en eendrachtelijk een Credit Union opzet en met ernst en doorzetting aanpakt, wat er dan in korte tijd kan bereikt worden. Wij feliciteren onze Katholieke oud-landgenoten met dit reuze succes, en wij verwachten dat in de toekomst deze Credit Union van nog veel groter betekenis zal zijn voor haar leden en dat door haar werk een menigte van Katholieke immigranten straks de zo nodige dollars kunnen lenen om voor zich zelf een bedrijf te beginnen.

Wij hebben lang en breed in de kolommen van ons orgaan het nut van eigen Credit Unions bepleit. Reeds enkele zijn opgericht doch nog op veel kleinere schaal dan de bovengenoemde Credit Union. Moge dit bericht dienen om ons te tonen wat anderen doen, en laat het ook een beetje bewijs zijn om tegen te gaan wat sommigen denken en zeggen dat het idee van eigen Credit Unions alleen maar een stokpaardje is van enkele personen en wel in het bijzonder van mij zelf. Het nut van een Credit Union is veelzijdig: Men leert sparen, al is dit ook in kleine bedragen. Men ontvangt een redelijke rente. Men schept de mogelijkheid voor zich zelf en anderen om gelden te lenen hetwelk op enige andere manier voor bijna ieder onmogelijk is. Men helpt hierdoor zichzelven, doch ook anderen. Op deze wijze is het mogelijk dat onze mensen in de kortst mogelijke tijd en op de voordeligste voorwaarden een eigen bedrijf krijgen. Het helpt om meer bestendigheid en vastigheid te geven aan onze kerken en groepen.

Daarom overal in onze organisatie Credit Unions, hetzij van elke afdeling of in gezamenlijke groepen.

Helpt en steunt uw eigen orgaan

Het is een verblijdend teken dat wij hier in Canada als emigranten niet alleen denken en werken om die machtige dollar. Wij begeren eigen kerken, scholen, organisaties van allerlei soort en een eigen blad om zo nodig die beginselen te bewaren en uit te dragen.

Doch dit vraagt offers. Ook de uitgave van ons orgaan kost geld. Nu is een offer voor een abonnement op Calvinist-Contact heel klein: het kost slechts drie dollar per jaar, daarvoor ontvangt U 24 nummers, twee per maand.

Indien mogelijk is ons doel en begeerte om straks een weekblad uit te geven en dat tegen de kosten van $4 per jaar. Dit kan alleen als ieder van ons volk zich gaat abonneren, en als allen op tijd hun abonnementsgeld betalen wanneer men een rekening ontvangt. Mogen wij op uw medewerking rekenen?

Indien U personen weet die ons blad nog niet lezen stuur ons dan hun adres en wij zullen een proefnummer sturen. Dit is voor U een kleine moeite en voor ons orgaan van groot belang, want wij winnen misschien een nieuwe lezer. Dus helpt en steunt uw eigen orgaan.

Het Wereldgebeuren

Gekletter met wapens

In antwoord op het voorgestelde vredesverdrag tussen de geallieerden en West-Duitsland hebben de communisten van Oost-Duitsland een met vernieuwde kracht te voeren koude oorlog voorspeld.

De plaatservangende eerste minister van Oost-Duitsland, Walter Ulbricht, zei, dat West Berlijn, op de dag waarop het vredesverdrag zou worden getekend, de gevolgen er van zou ondervinden. En misschien zinspeelde hij daarmee op een herhaling van de blokkade van West Berlijn, zoals dat in 1948 plaats vond. Uiteraard is het niet Oost-Duitsland, maar Rusland die hier het beslissende woord zal spreken. En uiteraard komen die woorden van Walter Ulbricht ook regelrecht uit de koker van Moskou. Reeds eerder was te kennen gegeven dat Oost-Duitsland, in gval van een afzonderlijke vrede van West-Duitsland, een volledig bewapende satelliet van Moskou zou worden. Met andere woorden, dat Oost-Duitsland een leger op de been zou roepen en bewapend zou worden. Deze bedreiging doet enigszins vreemd aan, omdat het algemeen bekend is, dat Oost-Duitsland al lang een sterk bewapend leger heeft. Al jaren lang heeft men daar namelijk een zgn. „Volkspolizei", dat is een politieleger, dat echter door zijn omvang en door zijn bewapening geen recht meer heeft op de naam van politie-leger. De jongste bedreiging komt er dus op neer, dat men deze „Volkpolizei" voortaan het leger van Oost-Duitsland gaat noemen.

West-Duitsland heeft zich door de bedreigingen dan ook in het geheel niet uit het veld laten slaan. De regering van West-Duitsland heeft de verklaringen van Ulbricht „primitieve bedreigingen" genoemd en verklaard dat de onderhandelingen met de westelijke mogendheden voortgezet zullen worden.

Een voorproefje van nieuwe moeilijkheden, misschien ook als zodanig bedoeld, ondervonden leden van het Amerkaanse bezettingsleger reeds onlangs, toen Russische schildwachten het militaire verkeer via Oost Berlijn blokkeerden.

Amerika wordt in spanning gehouden door een dreigende staking van de arbeiders in de staal-industrie. Toen de eis van de bond van staalarbeiders om een loonsverhoging van 26 cent per uur door de werkgevers was verworpen, gingen alle staalarbeiders in staking. President Truman maakte echter gebruik van een buitengewone bevoegdheid door de gehele staalindustrie aan de staat te trekken teneinde haar op gang te houden. Hij motiveerde dit besluit door er op te wijzen, dat Amerika zich op dit ogenblik onmogelijk een staking van de staalindustrie kan veroorloven, daarbij doelende op de bewapening. Maar de Federale rechter, die zijn oordeel over Truman's actie had uit te spreken, besliste dat de president buiten zijn boekje was gegaan en dat de fabrieken en hoogovens aan hun eigenaars moesten worden terug gegeven. Een nog hoger gerechtshof, die de zaak toen in behandeling nam, besliste, dat hangende de besprekingen, de fabrieken onder staatstoezicht zouden blijven werken.

Intussen, de staalarbeiders hadden het werk er al bij neergelegd. Op verzoek van President Truman hebben zij het echter hervat in afwachting van het resultaat van de onderhandelingen tussen hun leiders en de werkgevers, die door President Truman zelf geleid werden. Tot nu toe hebben de besprekingen nog geen resultaat opgeleverd.

Een staking in de staalindustrie is van bijna onmiddellijk gevolg voor Canada, omdat vele Canadese industrie-en dochterondernemingen zijn van Amerikaanse industrieen of voor aavoer van grondstoffen en halffabrikaten afhankelijk zijn van de Ver. Staten.

Ook de olie-industrie in Amerika wordt geteisterd door een staking om 25 cent loonsverhoging. Bij deze staking zijn 80.000 arbeiders getrokken. De eerste gevolgen van deze staking waren, dat Amerika alle militaire vluchten, behalve die in en naar Korea, heeft afgelast. Ook Canada, dat voor olie nog steeds voor een belangrijk deel afhankelijk is van de Verenigde St. heeft beperkende bepalingen afgekondigd voor militair vliegtuigverkeer.

De wapenstilstandsonderhandelingen in Korea, die nu bijna een jaar gaande zijn, hebben nog steeds geen enkel resultaat opgeleverd. De onderhandelingen zijn thans vastgelopen op het Geallieerde standpunt, dat geen krijgsgevangenen tegen hun wil zullen worden uitgeleverd.

Van de 169.000 communistische krijgsgevangenen, die zich nu in Amerikaanse kampen in Zuid Korea bevinden, wensen er slechts 70.000 terug te keren. De communisten staan er op, dat alle krijgsgevangenen, of ze terug willen keren of niet, uitgeleverd moeten worden.

DE STEM VAN

Alberta

A. de Jager

Alzo wies het Woord des Heeren . . .

Wij ontlenen aan het Bulletin van de Christian Reformed Church te Lethbridge het volgende:

De vierde week van April was een week van grote betekenis voor de Christian Reformed Church in Zuid Alberta: Twee gemeenten werden ge-institueerd en een zendingspost werd georgeaniseerd. God zegent het werk dat onder de immigranten gedaan wordt. Moge Zijn onmisbare zegen verder op deze gemeenten en al onze gemeenten rijkelijk rusten! Maar dat wij ook onze taak mogen verstaan en die ten uitvoer brengen.

Kerkinstituering te Calgary

Maandag 21 April, des avonds om 8 uur vond de instituering plaats van de Christian Reformed Church te Calgary in de Hungarian Presbyterian Church. Een flink aantal van ons volk was bijeengekomen. De vergadering stond onder toezicht van de kerkeraad van Lethbridge en onder voorzitterschap van Rev. P. J. Hoekstra. Deze hield een korte toespraak naar aanleiding van Lukas 24 : 36, Jezus' eerste verschijning aan de Nieuw-Testamentische gemeente.

1 Zijn tegenwoordigheid in de Gemeente was Zijn vrede voor de Gemeente.

2 Zijn boodschap aan de Gemeente was de verkondiging van Zijn lijden, Zijn wonden en Zijn heerlijkheid.

3 Zijn taak voor de Gemeente was Zijn opdracht: Gij zult Mijne getuigen zijn.

Uit de binnengekomen attestaties bleek, dat de nieuwe gemeente 21 gezinnen telt; 49 belijdende leden en 70 doopleden werden ingeschreven in het register van de Kerk als "charter members". Twee jongelui, Willy Vroon en Albert Huls deden openbare belijdenis des geloofs; het formulier hiertoe werd gelezen door Rev. Ring Star. Als ouderlingen werden gekozen de broeders W. Beekhof, Joh. Meyer en G. De Vries; als diakenen de broeders J. Heerema en J. Ages.

Rev. D. K. Toth van de Hungarian Calvinist Presbyterian Church sprak de nieuwe gemeente toe en wenste haar des Heeren zegen toe.

Nadat Rev. Ring Star de pas gekozen broeders in hun ambt bevestigd had verklaarde Rev. Hoekstra de gemeente voor ge- institueerd. Hierna sloot Rev. Ring Star de vergadering met gebed en het uitspreken van de zegen.

Aan de gemeente werd nog een avondmaalstel aangeboden door de Kerk van Lethbridge.

Kerkinstituering te High River

De instituering van de Chr. Ref. Church te High River had plaats Dinsdag 22 April, des avonds om 8 uur in de Chalmers Presbyterian Church. Dit kerkgebouw behoort thans aan de Chr. Ref. Church ter plaatse.

Een vijftigtal belangstellenden waren tegenwoordig. De vergadering stond onder toezicht van de kerkeraad van Granum, terwijl Rev. Ring Star de leiding had. Hij preekte over de tekst Openbaring 1 : 12 en 13a: Jezus onder de zeven gouden kandelaren. Openbare geloofsbelijdenis werd afgelegd door Mr. K. de Boer.

Tot ouderlingen werden gekozen en bevestigd de broeders J. Bruinsma en I. de Boer; tot diakenen de broeders A. Nauta en L. Groenewold.

Verder werd een kind van K. de Boer gedoopt. De verschillende formulieren werden gelezen door Rev. P. J. Hoekstra, die tevens het sacrament van de Doop bediende. Nadat Rev. Ring Star de gemeente voor ge-institueerd had verklaard, sloot Rev. Hoekstra de vergadering met gebed en het uitspreken van de zegen.

Door de Kerk van Granum werd aan de nieuwe gemeente een Avondmaal aangeboden.

De Chr. Ref. groep te Vauxhall werd georganiseerd

Vrijdagavond 25 April werd met het doel om alhier zelfstandig te beginnen met kerkdiensten, een vergadering gehouden in de Hall van Canadian Legion te Vauxhall. Deze bijeenkomst werd bijgewoond door de predikanten J. De Jong van Iron Springs, P. J. Hoekstra van Lethbridge en candidaat A. de Jager van Taber.

Er werden vijftien gezinnen geteld, die woonachtig zijn te Vauxhall en kerkelijk zijn ingeschreven bij de Chr. Ref. Church te Taber.

Het voorstel om te Vauxhall te beginnen met het houden van kerkdiensten vond algemene bijval. De broeders J. Vander Heide, D. Seneker en P. Tjepkema werden gekozen in het voorlopig bestuur. De diensten te Vauxhall zijn Zondag 27 April reeds gehouden om 10.— en 2.— uur.

Chr. Ref. Immigration Society Calgary

Op initiatief van enige leden van de Calgary Chr. Ref. Church werd Donderdag 3 April j.l. een vergadering gehouden, met het doel tot oprichting te komen van een Immigration Society.

Mr. J. Heerema opende de vergadering, die door ongeveer 50 a 60 personen werd bijgewoond. In het bijzonder heette hij welkom Ds. Hoekstra van Lethbridge en Mr. B. Nieboer van Iron Springs.

Hierna werd door Mr. J. Ages een inleiding gehouden, waarin hij de noodzakelijkheid van een Immigration Society uiteenzette. Ds. Hoekstra gaf daarna nog 'n toelichting terwijl Mr. B. Nieboer vervolgens het nut van een begrafenisfonds aantoonde en daarover verschillende inlichtingen verstrekte. Na enige bespreking werd overgegaan tot het kiezen van een voorlopig bestuur. Het resultaat daarvan was, dat tot 1e en 2e voorzitter werden gekozen Mr. F. Nieboer en Mr. J. Ages; Mr. Beekhof, Mr. J. Heerema en Mr. De Vries tot bestuursleden.

Ds. Hoekstra sloot de vergadering met een kort woord. De aanwezigen bleven daarna nog lange tijd gezellig napraten terwijl muziek, zang en voordrachten tot het welslagen van de avond meehielpen. Ook de koffie en koek die door de goede zorgen van een drietal dames werd geserveerd, verhoogden in niet geringe mate de gezelligheid.

Calgary kan terugzien op een geslaagde oprichtingsvergadering.

Ir. A. S. TUINMAN GEDECOREERD

Hare Majesteits Ambassade te Ottawa ontving kort voor 30 April j.l. bericht, dat de Landbouw- en Emigratie Attache der Ambassade, Ir. A. S. Tuinman, bij Koninklijk Besluit van 24 April j.l. Nr. 11 is benoemd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau.

Op 29 April j.l. werd de Heer Tuinman ter Kanselarij van de Ambassade ten overstaan van het verzamelde personeel door de Ambassadeur, Z.E. A. H. J. Lovink, toegesproken en gelukgewenst. Hierop overhandigde de Ambassadeur het Officierskruis aan de echtgenote van de gedecoreerde, met het verzoek dit haar echtgenoot op de borst te spelden.

De heer Tuinman, die volkomen verrast bleek door de hem onverwachts te beurt gevallen eer, bedankte de Ambassadeur voor de hem toegekende onderscheiding, waarvoor hij verzocht zijn eerbiedige dank te willen overbrengen aan Hare Majesteit de Koningin. Tevens sprak hij de mening uit, dat deze decoratie zijns insziens niet alleen hemzelf betrof, doch evenzeer bestemd was voor zijn medewerkers, met wie hij gedurende de laatste jaren de organisatie van de Nederlandse Landverhuizing in Canada heeft opgebouwd en zonder wier medewerking het onmogelijk zou zijn geweest het tot dusverre bereikte tot stand te brengen.

Die lelijke kwajongens

Drie Engelse schooljongens hebben op 1 April in London grote opschudding veroorzaakt. Zij legden een groot pak gewichtig uitziende papieren, waarop stond dingen als „Zeer geheim", „Na lezing verbranden", „Atoomonderzoek", op straat. Het pak werd prompt op het politie-bureau afgeleverd en toen begon de drukte. Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje door de stad. Men verwachtte geweldige onthullingen over een nieuw atoom-schandaal. De regering legde een officiele verklaring af en de detectives van Scotland Yard togen in allerijl op het speurderspad. Een snuggere journalist keek echter eens op de kalender en ging eens praten met de vinders. Zij hadden het pak ook zelf maar naar het politie-bureau gebracht en vielen gauw door de mand.

Geheimzinnig beest

Bewoners van de streek ten Westen van Guelph, Ont., werden onlangs verontrust door verhalen over een vreemd dier, dat zich op zou houden langs de Highway tussen Guelph en Kitchener. Volgens beschrijvingen van mensen die het dier zagen moet het een lynx of 'n jaguar zijn, maar verschillende klopjachten leverde geen enkel resultaat op.

Grasbrand

Canada mag dan al geen heide kennen en bijgevolg geen heidebranden, het kent wel grasbrand. Bij St. James in de buurt van Winnipeg vatte een groot terrein met verdroogd gras, dat vlak aan de spoorweg lag, vlam. Men had voor ongeveer $1000.— aan "snow-fence" op het terrein opgeslagen en dat werd ook een prooi der vlammen.

Smokkelaars op pad

Al lange tijd is er, alle inspanning van de politie ten spijt, een levendige smokkelhandel in cigaretten gaande tussen Amerika en Canada. In Amerika worden de cigaretten plm. 15 cent per pakje goedkoper verkocht en dus is er voor uit Amerika gesmokkelde cigaretten een goede markt in Canada. De situatie is er voor de smokkelaars nog aantrekkelijker op geworden sinds de Canadese dollar meer waard is dan de Amerikaanse. Onlangs wist de politie in een keer 600.000 cigaretten in beslag te nemen.

As One Preacher Sees It

J. K. VAN BAALEN

A Mutual Enterprise

While reading what some one else has written about preaching I have been reminded of my own words that "preaching is a mutual enterprise". That is to say, it demands much on the part of both preacher and congregation if it is to be successful. By the latter term I do not mean, of course, that people inform the preacher, "I enjoyed your effort, pastor"; or, as a former member of a former congregation of mine was wont to say, "My, Dominee, that sermon of last Sunday night sure went over big: all my folks agreed that it was a banner day!"

I do mean that good preaching must accomplish two things: it must open up the sacred Scripturs inall their fullness; and it must establish, renew, or confirm personal contact with God.

This, of course, cannot all be done in any sermon: the Scriptures are given "for teaching, for reproof, for correction, for instruction". Nor is it certain that Paul, with these words to Timothy, meant to exhaust the possibilities of preaching the word. How about comforting? That also is an important phase of successful preaching, altho it is not mentioned in II Timothy 3:16. What is meant, then, is that the right type of preacher does not ride hobbies, presenting certain truths that appeal to his own intellectual make up, or to the particular congregation he is serving. He will, as much as possible, "declare the full counsel of God." I say this on purpose: "as much as possible". No man can altogether steer clear of his own charcteristics: we all have our preferences, and every soul has its one sidedness. As the late J. Van Andel remarked, It is quite evident that by far the majority of preachers would rather preach on the Beatitudes than on other parts in the Sermon on the Mount. And we all know that our people prefer sermons on Justification by Faith and on the Lord's Prayer to sermons on the Ten Commandments. The social implications of the word of God are not as popular as is Psalm 23. For this reason, be it said in passing, it is good that we Christian Reformed ministers are obliged to preach thru our Catechism in order: that prevents at least a great deal of arbitrariness in selecting our "topics."

The present writer, after thirty-five years in the pastorate, agrees fully with a writer in **The Banner** that "in some ways preaching becomes more difficult as one grows older." Without going into detail on this now, I am certain that one can do, and does do, more long-range planning after some years in the pulpit in order to give a well balanced diet, also on Sunday evenings. Nor is this all. No minister has the right to expect the Holy Spirit to make up for his want of preparation: an elder in my first congregation (how much I have learned from him!) said, "Als de preek op de stoel gemaakt moet worden, dan is het niet veel; en je kunt het gauw genoeg bemerken, hoor". Diligent study, continued study, both of the word and of the congregation, must go hand in hand with earnest prayer; not on Sunday alone, but long before that.

But what of the congregation? A congregation can either make or break a preacher. When the minister feels that "they do not care to hear me", it will become increasingly difficult for him to give his best in that particular church. When people habitually sleep; when they take an attitude that they are after entertainment rather than after contact with the Lord; when it is reported to him that immediately after the services, all that is heard on the church steps is, "Zeg es, waar werk jij, en hoeveel verdien je daar?" the going is as hard as for the man who bears precious seed but goes forth weeping because he knows that his seed falls by the wayside where birds pick it up and devour it.

If, on the other hand, a minister occasionally hears when he visits the congregation that, "Dominee prays for us, but we also pray for our minister," something enters into his soul that makes it pleasant and easy to prepare the following Sunday's message. I think every minister will bear me out on this from personal experience. There is not a public speaker anywhere who does not feel in a few minutes whether he has established personal contact with his hearers or is beating the air.

These words are not intended to blame the congregation for conditions for which the preacher should be blamed. Far be it from me to do such a thing! I am in full agreement that it is the minister's duty to establish contact. But when the same seed falls into four types of ground, and only one is good soil where the word produces fruit, it is implied that it is as responsible a positon to sit in a pew as it is to stand in a pulpit.

When my sisters busied themselves too late with sewing or other work on Saturday evenings, my father would point to the German calendar which he read from year to year, and say, "Remember, our German neighbors call Saturday **Sonnabend**, that is the evening before Sunday"—like our own Christmas eve, New Year's eve—. "So we should", he would add, "not busy ourselves too late on Saturday with the things of this world!" When people choose the Saturday evening for late visiting, and "sleep in" on Sunday morning, they can hardly expect the Holy Spirit to "breathe an evening blessing" when they grudginly give the last hour of the day to worship. They may then "enjoy the sermon", but that is not the same as carrying off a blessing.

When, after the morning worship, the Scripture lesson is read once more at the family dinner, or when the lesson announced for the evening service is read at the table, the heart is prepared to benefit by the evening worship. "Preachers and believers," writes Pasteur Pierre Marcel, "must pray for the Spirit, Who alone is able to turn a word of man into a word of God, that He may operate with power . . . Preaching is the work of the congregation, and not of one man alone."

It is the preacher's duty, as the same author reminds us, to speak in plain language, not the language of the street, but God'sown language which is containted in the Scriptures; but it is also the congregation's duty to acquaint itself with that language. And this il done by frequent Bible reading, and that in the With New Testaments published in two languages, Dutch and English, this is by no means an impossible task, not even for people who come to Canada at an advanced age: the speech of the Bible is not harder to learn than the parts of an automobile or other business phraseology. Preaching is a mutual enterprise; and he who puts forth efforts, will fare well by it.

Als het kalf verdronken is . . . .

In Cando in Saskatchewan viel een 18 jaar oude koe in een diepe put. Zeven man werkten uren lang met een tractor, een toom paarden, een hijsstelling en de nodige touwen en kettingen om het dier te bevrijden. Toen ze de koe weer op de begane grond hadden bleek het dier nog te leven.

Hout-etende insecten

Sinds het boswerk in de noordelijke streken van Canada zich lang niet meer beperkt tot de wintermaanden hebben zich nieuwe problemen voorgedaan. Het is onmogelijk om alle gekapte bomen onmiddellijk uit het bos te verwijderen en te verwerken. Bepaalde bomen echter zijn blijkbaar erg aantrekkelijk voor een insectensoort, die zich zeer snel in het hout van de boom ingraven en er letterlijk een heel tunnelstelsel in uitboren. Het enige afdoende middel tegen aantasting van de bomen tegen deze insecten is de bomen onder water te bewaren.

Op de grote stille heide

Een 28-jarige vrouw in Engeland is, nadat zij een bezoek had gebracht aan schapenfarms in Australie, schaapherderin geworden in Schotland. Haar man kocht haar een kudde van 100 schapen en de jonge herderin zag kans om er in een jaar tijds £1000.— mee te verdienen.

WELKOM BROEDERS!!

Onze kerkelijke bladen berichten dat Ds. J. M. Dykstra het beroep van Jarvis, Ds. L. van Laar dat van Brockville, en Ds. A. Folkema dat van Drayton aannam. Het doet ons goed dit te kunnen overnemen. Canada heeft plaats voor deze ervaren predikanten uit de Staten. Canada heeft ze nodig. Ze wilden komen. Ze zijn hartelijk welkom, — hun respectievelijke vrouwen natuurlijk ook. Allen een gezegende diensttijd toegewenst in onze groeiende gemeenschap.

Op 19 Mei a.s. D.V. hopen onze geliefde ouders

H. ROZEMA
D. ROZEMA—FOKKEMA

de dag te herdenken van hun 25-jarige echt-vereniging.

Hun dankbare kinderen:
ELLY
MELLE
ANNIE
JAN

OSHAWA, R.R. 3

Zondag 11 Mei hebben wij met onze lieve ouders, behuwd, groot- en pleegouders

J. DE JONG
T. DE JONG—DE ROOS

hun 30-jarige echt-vereniging herdacht. Dat de Heere hen nog lang voor elkaar en ons moge sparen, is de wens van hunne dankbare kinderen, behuwd, pleegkind en kleinkinderen.

IRON SPRINGS, Alta, Canada

D.V. 20 Mei a.s. hopen onze geliefde ouders

JURJEN HOGEVEEN
en
SIETSKE HOGEVEEN—ZANDBERGEN

hun 30-jarig huwelijk te herdenken. Dat God hen nog heel lang wil sparen is de wens en bede van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Mr. and Mr. A. Hogeveen, Mr. and Mrs. R. Koornstra, Mr. and Mrs. M. Werkman, Gaastmeer, Netherlands, Mr. and Mrs. P. Hogeveen, Sietske en verloofde, Leeuwarden, Netherlands, Anne, Frames en verloofde, Luutzen, Tjitske, Saakje en Tobias. 7 kleinkinderen.

R.R. 1, WATERFORD, Ont., Canada

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van ons zoontje en broertje

RALPH

Mr. en Mrs. KOOIKER—KARSTEN
JOHN RALPH

SMITHERS, B.C., 17 April 1952

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij kennis van de geboorte van een zoon en broertje

WILLEM (BILL)

Mr. en Mrs. A. DEMMER
R. DEMMER
MAC

R.R. 3, OSHAWA, Ont., 3 Mei 1952

MAILORDER-HOUSE „HOLLANDIA"

De ervaring in Canada heeft ons geleerd, dat er veel vraag is naar Nederl. kwaliteits-producten Hierdoor aangemoedigd hebben wij besloten een Mailorderdienst te openen onder de naam

„HOLLANDIA"

Wij kunnen ons voorstellen, dat u wilt weten met wie u te doen hebt.

De zaak staat onder leiding van **Met als medewerkers**

Anne de Boer
Firmant van de Firma
Jan de Boer
Hoogeveen

Jan Jonkman,
Zoon van Jan Jonkman,
levensmiddelenbedrijf
Hoogeveen

Albert Koens,
voorheen
procuratiehouder
Rotterdam

Wij leveren U de bekende Holl. COCOS-VLOERBEDEKKING

Cocos Karpetten 200 x 300 c.m.
80 x 120 inch $19.50
prima zware kwaliteit

Cocos Karpetten 180 x 275 c.m.
72 x 108 inch $13.50
boucle lichter kwaliteit

Cocos lopers 45 c.m. breed
18 inch breed, per yard .... $ 0.98

Cocos matjes 37 x 67 c.m.
15 x 27 inch, per stuk .... $ 0.98

ALLES IN MOOIE KLEUREN EN DESSINS

Hollandse Meubelen — Pluche tafelkleden
Emaille Keukenuitrustingen

Zuivere wollen Dekens 170 x 210 c.m.
mooie kleuren, per stuk $17.50

In het vervolg zullen de bekende Mutsaerts Kinderwagens door „HOLLANDIA" worden geleverd

Wij bieden aan uit de afd. Voedingsmiddelen:

PAKKET NO. 1
10 rollen Friese Beschuit .... $2.—

PAKKET NO. 2
1 Lb. Blik Patria Kortevingers
2 Lb. blik Patria Speculaas
1 Lb. blik Patria Gem. Biscuits
$2.95

PAKKET NO. 3
1 Lb. blik Patria Cafe Noir
2 Lb. blik Patria Speelkaakjes
1 Lb. blik Patria IJswafels
$2.95

PAKKET NO. 4
1 Lb. blik Patria Langevingers
2 Lb. blik Patria Cafe Noir
1 Lb. blik Patria Short Bread
$2.95

PAKKET NO. 5
1 Lb. blik Patria Speelkaakjes
2 Lb. blik Patria Gem. Biscuits
1 Lb. blik Patria Kortevingers
$2.95

PAKKET NO. 6
2 doosjes ½ Lb. Chocolade likeurflesjes
4 pakjes a 4 st. Goudse-siroopwafelen
10 rollen Pepermunt
$2.85

PAKKET NO. 7
Gouda Babykaas plm. 12-14 oz. 2 stuks
Edam Babykaas plm. 2 Lb. 1 stuks
$3.10

PAKKET NO. 8
Gouda Babykaas plm. 12-14 oz. 2 stuks
Edam ronde kaas plm. 4 Lb. 1 stuks
$4.20

PAKKET NO. 9
Gouda Babykaas plm. 12-14 oz. 2 stuks
Edam broodkaas plm. 5 Lb. 1 stuks
$4.95

ZEND UW CHEQUE OF MONEY ORDER

Mailorder-house „Hollandia"

121 Evelyn Crescent — Toronto, Ontario — Telefoon JU 6745

Wij zenden alle mailorders franco huis door geheel Canada

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres:
P.O. Box 234, Chatham, Ontario

Naam ....

Post-adres ....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

....

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland

....

Adres ....

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ....

Adres ....

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres Box 234, Chatham, Ontario, en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam ....

....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

Post-adres ....

TEGENWOORDIG ADRES